- 4. února 2003
Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne
KRAJSKÝ SOUD V PLZNI
dne 20 března 2003

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni v hlavním líčení konaném dne 10. července 2002 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Poledne a přísedících [redacted] a [redacted] takto:

Obžalovaní

[redacted],

nar. [redacted], bytem [redacted], okr. [redacted]

[redacted],

nar. [redacted], bytem [redacted], [redacted], t.č. neznámého pobytu,

jsou vinni, že

I. obžalovaní [redacted] a [redacted] společně

v době od 27. května do 17. srpna 1993, spolu s dalšími osobami, proti kterým nebyla podána obžaloba, za účelem zkrácení spotřební daně, uskutečnili obchodní operace, při kterých byl

stále tentýž ropný produkt prodáván a nakupován nejdříve jako lehký topný olej či plynový olej, při dalších obchodních operacích, podnikatel - fyzická osoba [redacted], jehož činnost byla řízena obžalovaným [redacted] nakoupil od podnikatele - fyzické osoby [redacted] který podnikal pod názvem [redacted], ropný produkt, který byl v přepravních dokladech označován jako plynový olej nebo lehký topný olej, v celkovém množství 15.512,78 tuny za částku 122.108.947 Kč a na přijaté faktuře bylo uvedeno, že nesmí být použit jako pohonná hmota do spalovacích motorů, tedy produkt nepodléhající spotřební dani podle zákona č. 587/1992 Sb., ten pak prodal označený již jako motorová nafta podnikateli fyzické osobě [redacted] používajícímu obchodní název [redacted] za částku celkem 210.973.808 Kč, který jej prodával dále již jako motorovou naftu, když na fakturách vystavených [redacted] se uvádělo, že cena je včetně spotřební daně, aniž se obžalovaný [redacted] registroval u místně příslušného Finančního úřadu v [redacted] jako plátce spotřební daně podle § 3 odst. 1 zákona č. 587/1992 Sb. o spotřební dani, přičemž z uvedeného množství ropného produktu měla být odvedena spotřební daň ve výši 127.980.435 Kč a to učinili tak, když tento ropný produkt

1) dne 27. 5. 1993 na fakturu č. [redacted] koupili 590,90 tun za 5.820.365 Kč a na fakturu č. [redacted] dne 3. 6. 1993 prodali za 8.036.240 Kč

2) dne 3. 6. 1993 na fakturu č. [redacted] koupili 971 tun za 9.564.350 Kč a na fakturu č. [redacted] dne 12. 6. 1993 prodali za 13.205.600 Kč

3) dne 14. 6. 1993 na fakturu č. [redacted] koupili 1.111,45 tun za 8.502.592,50 Kč a na fakturu č. [redacted] dne 14. 6. 1993 prodali za 15.115.720 Kč

4) dne 14. 6. 1993 na fakturu č. [redacted] koupili 1.090,85 tun za 8.345.002,50 Kč a na fakturu č. [redacted] dne 14. 6. 1993 prodali za 14.845.560 Kč

5) dne 16. 6. 1993 na fakturu č. [redacted] koupili 601,45 tun za 4.601.092,50 Kč a na fakturu č. [redacted] dne 16. 6. 1993 prodali za 8.179.720 Kč

6) dne 18. 6. 1993 na fakturu č. [redacted] koupili 538,05 tun za 4.116.082,50 Kč a na fakturu č. [redacted] dne 18. 6. 1993 prodali za 7.317.480 Kč

7) dne 21. 6. 1993 na fakturu č. [redacted] koupili 196,25 tun za 1.501.312,50 Kč a na fakturu č. [redacted] dne 21. 6. 1993 prodali za 2.669.000 Kč

8) dne 22. 6. 1993 na fakturu č. [redacted] koupili 495,40 tun za 3.789.810 Kč a na fakturu č. [redacted] dne 22. 6. 1993 prodali za 6.737.440 Kč

9) dne 22. 6. 1993 na fakturu č. [redacted] koupili 246,40 tun za 1.884.960 Kč a na fakturu č. [redacted] dne 22. 6. 1993 podali za 3.351.040 Kč

10) dne 24. 6. 1993 na fakturu č. [redacted] koupili 197,85 tun za 1.513.552,50 Kč a na fakturu č. [redacted] dne 24. 6. 1993 prodali za 2.690.760 Kč

11) dne 1. 7. 1993 na fakturu č. [redacted] koupili 944,05 tun za 7.221.982,50 Kč a na fakturu č. [redacted] dne 1. 7. 1993 prodali za 12.839.080 Kč

12) dne 3. 7. 1993 na fakturu č. [redacted] koupili 753,60 tun za 5.765.040 Kč a na fakturu č. [redacted] dne 8. 7. 1993 prodali za 10.248.960 Kč

13) dne 7. 7. 1993 na fakturu č. [redacted] koupili 881,23 tun za 6.741.409,50 Kč a na fakturu č. [redacted] dne 7. 7. 1993 prodali za 11.984.728 Kč

14) dne 8. 7. 1993 na fakturu č. [redacted] koupili 219,29 tun za 1.677.568,50 Kč a na fakturu č. [redacted] dne 8. 7. 1993 prodali za 2.982.344 Kč

15) dne 12. 7. 1993 na fakturu č. [redacted] koupili 790,50 tun za 6.047.325 Kč a na fakturu č. [redacted] dne 12. 7. 1993 prodali za 10.750.800 Kč

16) dne 15. 7. 1993 na fakturu č. [redacted] koupili 397,45 tun za 3.040.492,50 Kč a na fakturu č. [redacted] dne 15. 7. 1993 prodali za 5.405.320 Kč

17) dne 20. 7. 1993 na fakturu č. [redacted] koupili 915,60 tun za 7.004.340 Kč a na fakturu č. [redacted] dne 22. 7. 1993 prodali za 12.452.160 Kč

18) dne 21. 7. 1993 na fakturu č. [redacted] koupili 546,10 tun za 4.177.665 Kč a na fakturu č. [redacted] dne 22. 7. 1993 prodali za 7.426.960 Kč

19) dne 22. 7. 1993 na fakturu č. [redacted] koupili 539,73 tun za 4.128.934,50 Kč a na fakturu č. [redacted] dne 22. 7. 1993 prodali za 7.340.328 Kč

20) dne 29. 7. 1993 na fakturu č. [redacted] koupili 1.075,65 tun za 8.928.722,50 Kč a na fakturu č. [redacted] dne 22. 7. 1993 prodali za 14.628.840 Kč

21) dne 30. 7. 1993 na fakturu č. [redacted] koupili 841,96 tun za 6.440.994 Kč a na fakturu č. [redacted] dne 30. 7. 1993 prodali za 11.450.656 Kč

22) dne 3. 8. 1993 na fakturu č. [redacted] koupili 1.175,57 tun za 8.993.110,50 Kč a na fakturu č. [redacted] dne 3. 8. 1993 prodali za 15.987.752 Kč

23) dne 17. 8. 1993 na fakturu č. [redacted] koupili 392,45 tun za 3.002.242,50 Kč a na fakturu č. [redacted] dne 17. 8. 1993 prodali za 5.337.320 Kč,

ke škodě České republiky tak neodvedli spotřební daň ve výši 127.980.435 Kč,

t e d y

ve větším rozsahu zkrátili daň a tímto činem způsobili škodu velkého rozsahu

II. obžalovaný [redacted] sám

jako plátce daně z přidané hodnoty dle zákona 588/1992 Sb. registrovaný od 18. 5. 1993 u Finančního úřadu v [redacted] pod DIČ [redacted], za zdaňovací období druhé a třetí čtvrtletí 1993 podal Finančnímu úřadu v [redacted] daňová přiznání, ve kterých přiznal daň v sazbě 23 % v celkové výši 659.535 Kč a tu zaplatil, ačkoliv podle daňových dokladů - přijatých a vydaných faktur byl povinen přiznat daň na výstupu 39.450.380,70 Kč a mohl uplatnit daň na vstupu ve výši 28.085.056,60 Kč, jeho daňová povinnost byla nejméně ve výši 11.365.328,10 Kč a daň z přidané hodnoty ke škodě České republiky tak zkrátil o 10.705.793 Kč

t e d y

ve větším rozsahu zkrátil daň a tímto činem způsobil škodu velkého rozsahu,

č í m ž s p á c h a l i

1) obžalovaný [redacted] **pod bodem I.**

jako spolupachatel dle § 9 odst. 2 tr. zák. trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, odst. 4 tr. zák. ve znění novely zák. č. 265/2001 Sb.

2) obžalovaný [redacted] **pod bodem I. a II.**

částečně jako spolupachatel dle § 9 odst. 2 tr. zák., částečně sám pokračující trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, odst. 4 tr. zák. ve znění novely zák. č. 265/2001 Sb.

a o d s u z u j í s e

1) obžalovaný [redacted]

podle § 148 odst. 4 tr. zák. ve znění zák. č. 265/2001 Sb. za použití § 35 odst. 2 tr. zák. i za trestný čin, pro který byl pravomocně odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Chebu ze dne 25. 8. 1999, č.j. 4 T 99/96-199, k souhrnnému trestu odnětí svobody na **deset (10) roků.**

Pro výkon tohoto trestu se podle § 39a odst. 3 tr. zák. zařazuje do **věznice s ostrahou.**

Podle § 51 odst. 1 tr. zák. se tomuto obžalovanému ukládá trest **propadnutí majetku,** který podle § 52 odst. 1 tr. zák. postihuje celý majetek.

Podle § 35 odst. 2 tr. zák. se **zrušuje výrok** o trestu, který mu byl uložen rozsudkem Okresního soudu v Chebu ze dne 25. 8. 1999, č.j. 4 T 99/96-199, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením pozbyla podkladu.

2) **obžalovaný** [redacted]

podle § 148 odst. 4 tr. zák. ve znění zák. č. 265/2001 Sb. k trestu odnětí svobody na **osm (8) roků.**

Pro výkon tohoto trestu se podle § 39a odst. 3 tr. zák. zařazuje do **věznice s ostrahou.**

Podle § 49 odst. 1 tr. zák. se tomuto obžalovanému **ukládá trest zákazu činnosti** spočívající v zákazu podnikání s registrací plátce daně z přidané hodnoty **na 10 roků.**

Odůvodnění

V České republice došlo v roce 1993 a 1994 k rozsáhlému obchodování s ropnými produkty, jehož účelem bylo zkrácení státu na spotřební dani, která byla nově zavedena od 1. 1. 1993. Při těchto obchodech docházelo k importu ropného produktu, který byl většinou nazýván zahraničním prodejcem gasoil, dovozcem v rozhodující míře případů byl podnik Chemapol, a.s. Dovozce pak tento ropný produkt prodal dalšímu podnikatelskému subjektu na území ČR, většinou s názvem topný olej, lehký topný olej nebo plynový olej, poté proběhlo další obchodování mezi podnikatelskými subjekty a v určité fázi pak některý podnikatelský subjekt nakoupil tento ropný produkt jako lehký topný olej a totéž zboží již prodal jako motorovou naftu. Další podnikatelské subjekty již pak obchodovali s motorovou naftou a takto se ropný produkt dostal až ke spotřebiteli. Podnikatelské subjekty vesměs na zboží, se kterým obchodovaly, měly neúměrně zvýšenou cenovou přirážku, k významné změně v ceně došlo právě u podnikatelského subjektu, který změnil komoditu. Ke spotřebiteli se dostala motorová nafta v ceně, která odpovídala ceně, která zahrnovala spotřební daň, která činila 8.250 Kč za tunu, ve skutečnosti tuto spotřební daň nikdo státu neodvedl. Rozdělily se o ni podnikatelské subjekty, které s produktem obchodovaly od dovozu do posledního prodeje spotřebiteli.

Krajský státní zástupce v Plzni podal Krajskému soudu v Plzni obžalobu proti obžalovaným [redacted] a [redacted]. Tato obžaloba měla části A, B, C, D, E, a zabývala se několika obchodními řetězci shora popsanými, Bodům B, C, D, E bylo společné to, že v nich, podle obžaloby, jako dominantní osoba stojící v pozadí, vždy figuroval obžalovaný [redacted]. Krajský soud v Plzni prováděl v hlavním líčení důkazy ke všem jednáním, která byla uvedena v původní obžalobě a teprve novela trestního zákona a trestního řádu, č. 265/2001 Sb. umožnila celé řízení rozdělit na tři části. Z původního řízení, které probíhalo celé pod spisovou značkou 33 T 18/98, byla usnesením podle § 23 odst. 1 tr. ř. vyloučena řízení proti obžalovaným [redacted] a

[redacted] pro jednání uvedené v bodu A) obžaloby, proti obžalovaným [redacted] a [redacted] pro jednání uvedené v bodech C, D) obžaloby a proti obžalovaným [redacted] a [redacted] pro jednání uvedené v bodu E) obžaloby. Obžalovaný [redacted] v mezidobí zemřel a řízení proti němu bylo zastaveno. Pod sp. zn. 33 T 18/98 od 3. 1. 2002 tedy probíhá řízení uvedené pod bodem B) obžaloby. Pachateli tohoto jednání podle obžaloby jsou obžalovaní [redacted] a [redacted], proti kterému se vede řízení jako proti uprchlému, neboť od počátku vyšetřování, tj. od roku 1995, není dostižitelný. Pod sp. zn. 33 T 1/2002 se vede řízení proti obžalovaným [redacted] a [redacted] pro jednání uvedené pod body A, C a D obžaloby. Pod sp. zn. 33 T 2/2002 se vede řízení proti obžalovaným [redacted] a [redacted] pro jednání uvedené v bodu E) obžaloby.

Především z listinných důkazů, které nebyly žádným způsobem zpochybněny, zjistil soud, že skutečně došlo celkem k 23 obchodním případům, při kterých Chemapol a.s. Praha dovezl z Maďarska či ze Švýcarska již pro svého zákazníka, který užíval obchodní označení [redacted] ropný produkt, který byl v jednotné celní deklaraci označen jako topný olej. V celním řízen vystupoval [redacted] jako příjemce, Chemapol a.s. Praha jako celní deklarant (zástupce), na jednotné celní deklaraci dokládající dovoz je uvedeno, že jde o topný olej a jsou zde uvedena čísla vagónů, ve kterých je tento produkt přepravován. Podle jednotné celní deklarace zboží mělo projít přes železniční stanici Horní Lideč, tedy přes slovensko-českou hranici.

Firma [redacted] je pouze obchodním označením sdružení fyzických osob podle občanského zákona, nejde tedy o právnickou osobu. V tomto sdružení byli členové [redacted], který však měl pouze podíl ve výši 1 %, rozhodující roli v něm však hráli [redacted] a především [redacted]. Ve vztahu k státním orgánům za sdružení Galon vystupoval jako podnikatel - fyzická osoba [redacted].

Firma [redacted] s vagóny s ropným produktem nazvaným topný olej fyzicky nedělala nic. Došlé vagóny byly ihned předisponovány jeho odběrateli, v posuzovaném případě podnikatelskému subjektu - fyzické osobě [redacted] z [redacted], který používal razítko [redacted], post. box č. [redacted]. V některých případech užíval i obchodního označení [redacted].

[redacted] na každou dodávku vystavil fakturu, kde zákazníkem byla firma [redacted], v rubrice [redacted] byl uveden kód [redacted], dále zde vždy bylo uvedeno množství produktu a jeho cena. Byly používány dvě ceny a to: 9.850 Kč za tunu a 7.650 Kč za tunu, dále zde byla uvedena cena veškerého zboží bez DPH a včetně DPH. V textu faktury vždy byla uvedena čísla vagónů, ve kterých se zboží přepravuje a jeho váha. V dolní části faktury pak bylo uvedena celková cena bez DPH a k úhradě včetně DPH. Poslední větou na faktuře je: „Zboží nesmí být použito jako pohonná hmota do spalovacích motorů."

Vagóny byly odesílány podle nákladních listů ze stanice Vsetín do stanice [redacted]. Podle těchto nákladních listů však odesilatelem byla firma [redacted], na některých nákladních listech je napsáno [redacted], příjemcem byla někdy firma [redacted], tedy podnikatel [redacted] v [redacted] který ve skutečnosti zboží již nakupoval jako motorovou naftu (viz č.l. 1372). Ve většině případů byla firma [redacted] v nákladních listech uvedena jako

odesilatel i příjemce nákladu. Na tomto nákladním listu v rubrice 13 bylo uvedeno pojmenování zboží - plynový olej RID KL. 3. ZIFF. 32. C. K nákladnímu listu byl přiložen výkaz vozových zásilek s čísly vagónů.

Podnikatel [redacted] pak vystavoval fakturu firmě [redacted], tedy podnikateli [redacted] se sídlem [redacted], kde bylo uvedeno, že se fakturuje dodávka motorové nafty MN 4 B, je zde uvedeno množství a sjednaná cena a to 13.600 Kč za t. Podnikatel [redacted] tak, v případě, že nakoupil za 9.850 Kč jednu tunu získal na tuně 3.750 Kč, v případě, že nakoupil za 7.650 Kč, získal 5.950 Kč. Na faktuře bylo dále uvedeno, že nafta odpovídá normě ČSN/PND 82-005-87 a že cena zboží je včetně spotřební daně, a byla zde uvedena čísla vagónů a to stejná čísla, jaká byla uvedena ve faktuře firmy [redacted].

Podnikatel - fyzická osoba [redacted] fakturoval svým zákazníkům motorovou naftu MN 4 B a to za různé ceny, v případě uvedeným pod bodem I./1 výrokové části rozsudku, kdy nakoupil tunu za 13.600 Kč, ji prodal za 14.500 Kč. Ropný produkt, se kterým se obchodovalo však nebyl nikdy nikde skladován, po železnici se pouze pohybovaly samostatné cisterny, či spíše celé vlaky ropného produktu a jediná činnost obchodních subjektů spočívala v tom, že byly vydávány a přijímány faktury a prováděny platby a dávány pokyny Český drahám k přepravě.

Velmi důležitou součástí činnosti podnikatelských subjektů při těchto transakcích bylo dávání pokynů Českým drahám k přepravě. Vagóny či vlaky s ropným produktem docházely do stanice [redacted] na základě nákladního listu, kde bylo uvedeno, že se přepravuje plynový olej. Zboží bylo určeno buď pro firmu [redacted], tedy pro pana [redacted], většinou však pro firmu [redacted]. Ve stanici [redacted] vyplnil příjemce návrh na změnu přepravní smlouvy ve vnitrostátní přepravě a to na příslušném tiskopisu a nový nákladní list. Tyto doklady byly opatřeny vždy razítkem [redacted] a většinou podpisem, v těchto dokladech však nebylo uvedeno, že se přepravuje plynový olej, ale že se přepravuje nafta či motorová nafta. Jako odesilatel v nákladních listech je uvedena firma [redacted] a příjemcem je zákazník firmy [redacted], který zboží od ní kupoval. Vagóny či vlaky byly přepravovány pak do jiných železničních stanic podle přání zákazníka.

Platby za zboží probíhaly tak, že firma [redacted] platila firmě [redacted] bezhotovostně bankovním příkazem z účtu č. [redacted] u [redacted] expozitura [redacted], jehož vlastníkem byl [redacted] a dispoziční právo měl k němu i [redacted]. Podle účetních dokladů platby mezi podnikateli [redacted] a [redacted] probíhaly zčásti bezhotovostně z účtu [redacted] u Komerční banky [redacted] na účet [redacted] u [redacted] banky, expozitura [redacted] č. [redacted], případně v hotovosti.

Popsaným způsobem proběhlo všech 23 obchodních případů, které jsou popsány ve výrokové části tohoto rozsudku.

Soud se nejdříve zabýval důkazy, které se vztahovaly k účasti obou obžalovaných na jednotlivých úkonech, které souvisely s těmito obchodními případy.

Obžalovaný [redacted] nebyl v průběhu řízení nikdy vyslechnut. Jeho účast na jednání, při kterém došlo k formální záměně LTO za motorovou naftu je však prokázána velkým množstvím listinných důkazů. Obžalovaný [redacted] přijímal faktury [redacted], kde je uvedeno, že zboží nesmí být použito jako pohonná hmota do spalovacích motorů a vystavoval faktury

[redacted], [redacted], kde je uvedeno, že dodává motorovou naftu. Na těchto fakturách jsou jeho podpisy. Soud má tedy za prokázané, že obžalovaný [redacted] se významně na trestné činnosti tímto způsobem podílel. Někteří svědci, pracovníci ČD [redacted] se s obžalovaným [redacted] setkali.

Obžalovaný [redacted] vypovídal k těmto obchodům vícekrát v přípravném řízení. Uvedl, že pro [redacted] společnost [redacted] zprostředkovával nákup motorové nafty od různých firem a s [redacted] uzavřel písemnou zprostředkovatelskou smlouvu. [redacted] prodával motorovou naftu a on z tohoto prodeje dostával provizi. Pro tyto účely mu přenechal jeho bankovní konto u [redacted] banky [redacted]. Tento účet byl stále veden na jeho jméno, ale disponoval jím [redacted]. On od [redacted] požadoval, aby mu dával atesty na kvalitu motorové nafty a k tomu skutečně docházelo. Několikrát si tyto atesty nechal dělat sám. Připustil, že několikrát v hotovosti přijal peníze od zákazníka - firmy [redacted] a ty předával firmě [redacted] do účetnictví. Připustil dále, že je pravda, že se zajímal na nádraží v [redacted], zda už přišly cisterny.

V další výpovědi obžalovaný [redacted] uvedl, že [redacted] a [redacted] byli zkontaktováni jeho prostřednictvím. Opakoval, že dostával za prodej motorové nafty provizi, částečně se angažoval na zajišťování distribuce a prodeji nafty. Když vypovídal o spolupráci s firmou [redacted], tak uvedl, že v této firmě nikdy nebyl, ale že ví, že [redacted] s ní obchodoval. Tvrdil, že nikdy nepřišel do styku s nákladními listy, na základě kterých docházely vagóny do železniční stanice [redacted]. Uváděl, že neví, zda měl [redacted] nějakou kancelář. Věděl, že se často zdržoval u [redacted] ve firmě [redacted], nebo u [redacted], účetního firmy [redacted] ve [redacted]. Uvedl, že neví, na jakých psacích strojích byly vypisovány doklady.

Když se obžalovaný [redacted] vyjadřoval k placení zboží, tak uváděl, že tržby z prodeje [redacted] firmy byly placeny na jeho účet u [redacted] v [redacted] a částečně [redacted] v hotovosti. Probíhalo to tak proto, že [redacted] byl rád, že může na [redacted] peníze na účtě dohlížet a disponovat s nimi a tak ho nemůže [redacted] napálit. Opakoval, že dostával v hotovosti od zákazníků [redacted] peníze na základě [redacted] pokynů. Připustil, že věděl, že zboží, které nakupuje [redacted] od [redacted] pochází z Chemapolu a.s. Praha.

V hlavním líčení obžalovaný [redacted] odmítl vypovídat, v jeho průběhu se však poměrně rozsáhle vyjadřoval k jednotlivým čteným listinným důkazům a k dalším prováděným důkazům. Tato jeho vyjádření byla v souladu s tím, co k věci uvedl v přípravném řízení.

Pro zjištění, jaký byl podíl obžalovaného [redacted] na celé organizaci obchodů z ropnými produkty prováděné firmou [redacted], při kterých v této firmě docházelo k formální záměně LTO za motorovou naftu, jsou důležité okolnosti zřízení účtu u [redacted] banky, expozitura [redacted], přes který byly prováděny platby v prospěch [redacted] a na který docházely i peníze od [redacted]

Účet u [redacted] banky, pobočka [redacted], expozitura [redacted] č. [redacted] byl založen 24. 5. 1993, tedy dva dny před počátkem sledovaného období, ve kterém probíhaly obchodní operace, obžalovaným [redacted]. Od data jeho založení měl k němu dispoziční právo i obžalovaný [redacted] a to až do 20. 12. 1994. Do července 1993 měl [redacted] právo vyzvedávat výpisy z účtu.

Ke způsobu zřízení účtu byl jako svědek vyslechnut pracovník expozitury [redacted] banky v [redacted]. Ten vypovídal shodně jak v přípravném řízení, tak v hlavním líčení a zde obžalovaného [redacted] poznal, uvedl, že s ním jednal. Na dokladech o zřízení běžného účtu však svědek podepsán není, neboť je zde uvedeno jméno dalšího pracovníka [redacted] banky, pana [redacted]. Na obžalovaného [redacted] si svědek nevzpomínal, tvrdil, že ho nezná a nejednal s ním. Svědek uvedl, že majitelem uvedeného účtu byl skutečně obžalovaný [redacted] a to proto, že v případě, že účet zakládá fyzická osoba, majitelem účtu může být pouze jedna takováto fyzická osoba a to v tomto případě byl právě pan [redacted]. Vztah [redacted] k účtu byl takový, že mohl podepisovat platební příkazy a disponovat s prostředky na účtu ve výši zůstatku.

Na výpověď svědka [redacted] reagoval obžalovaný [redacted] výrokem, že to co svědek říká, je absolutní nesmysl. Tvrdil, že obžalovaný [redacted] za ním přišel, požádal jej, zda by si nemohl na jeho jméno zařídit účet, neboť má svůj zablokovaný. On to provedl, a aby s tím účtem nemohl [redacted] sám manipulovat, tak se tam pouze připojil jeho, tj. [redacted] podpisový vzor. Jeho podpisové právo tam bylo stanoveno proto, aby [redacted] mohl vybírat výpisy a mohl kontrolovat [redacted], ke kterému neměl důvěru.

Soud neměl žádný důvod k tomu, aby výpovědi svědka [redacted] nevěřil, jeho výpověď navíc byla v souladu s listinnými důkazy na č.l. 1052 - 1156.

Dalším svědkem, který vypovídal k účtu [redacted] u [redacted] banky, expozitura [redacted], byl [redacted]. Ten vypovídal pouze v přípravném řízení. V průběhu hlavního líčení se soud mnohokrát pokoušel jej k soudu předvolat, ale bez úspěchu, podle zpráv PČR [redacted] se tento svědek dlouhodobě zdržuje v USA a je nedostižitelný. Soud proto jeho výpověď přečetl podle § 211 odst. 2 písm. a) tr. ř. U vyšetřovatele svědek [redacted] uvedl, že, jako pracovník expozitury [redacted] banky v [redacted], obsluhoval i účet pana [redacted], č. [redacted], založený v květnu 1993. Pokud jde o dispoziční právo k tomuto účtu, vypovídal svědek [redacted] stejně jako svědek [redacted], podle něj při manipulaci s financemi na tomto účtu museli příkaz podepsat jak [redacted] tak [redacted]. To trvalo až do konce roku 1993, kdy bylo dispoziční právo [redacted] zrušeno. I tento svědek hovořil o právu [redacted] vyzvedávat výpisy z účtů. Uvedl, že všechny tři jmenované zná, neboť s nimi přišel do styku při vedení účtu. Všichni tři mu předkládali průkazy totožnosti a on je kontroloval. Uvedl, že asi ve dvou případech byl společně s panem [redacted] při odevzdávání platebního příkazu i [redacted]. Tito dva také byli přítomni ve dvou případech při vystavování bankovních šeků. Při vystavování bankovních šeků byl také asi dvakrát v bance společně s [redacted] i [redacted]. Nejméně v jednom případě tam byly všichni tři společně. Příkaz k úhradě mohl být zasílán i písemně. Svědek [redacted] tedy popsal intenzivní spolupráci obžalovaných [redacted], [redacted] a svědka [redacted] při dispozici s uvedeným účtem.

Manipulace s účtem č. [redacted] je patrna z listinných důkazů založených ve spise na č.l. 1053 až 1156. Na více hromadných příkazech k úhradě je podpis obžalovaných [redacted] a [redacted]. Tyto podpisy jsou i na výběrných lístcích.

Obžalovaný [redacted] přebíral v mnoha případech peníze od zákazníků [redacted], to je prokázáno mimo jiné i pokladními doklady založenými na č.l. 1385, 1386, 1409, 1425, 1486, 1509, 1514, 1518, 1521, 1579, 1585, 1588, 1591, 1605, 1730, 1739, 1896, 1902.

Pro posouzení účasti obžalovaného [redacted] na manipulaci s ropným produktem, který byl dopravován do železniční stanice [redacted], kde docházelo k záměně komodity, jsou důležité důkazy související s touto stanicí, mimo listinné důkazy jsou to i svědecké výpovědi pracovníků stanice. Ti, když byli vyslýcháni, tak vypovídali obvykle do jednoho protokolu k obchodním případům, které jsou projednávány v této věci, ale zároveň i k obchodním případům pozdějším, ohledně kterých byla podána u Krajského soudu v Plzni obžaloba proti [redacted] a je projednávaná pod sp. zn. 33 T 5/2000.

[redacted] byl svědek [redacted]. Ten při dvou výsleších v přípravném řízení uvedl, že do stanice [redacted] v roce 1993 začaly chodit vagóny lehkého topného oleje pro [redacted] ze [redacted] dělal změny přepravních smluv a cisterny se odesílaly, nejčastěji do nějaké stanice u Znojma. Přepravné za novou přepravu platil v hotovosti [redacted], na nádraží se v této souvislosti objevoval i [redacted]. Oba prováděli změny přepravních smluv a on nevěděl, že se při té příležitosti měnil lehký topný olej na motorovou naftu. V hlavním líčení pak svědek pro značnou časovou vzdálenost odkázal na své výpovědi z přípravného řízení, v jednací síni poznal obžalovaného [redacted]. Svědek dále vysvětloval rozdíly mezi novými podeji, které navazovaly na předchozí přepravní smlouvu a na uzavření nové přepravní smlouvy, která nemá formálně žádnou návaznost na přepravní smlouvu předchozí. Nové podeje mají být schvalovány přednostou stanice, ale dle dispozic generálního ředitelství Českých drah byly tyto nové podeje povolovány automaticky, takže za ním pokaždé podřízené pracovnice nechodily.

Svědek [redacted] dále uvedl, že sám neviděl, že by obžalovaný [redacted] v prostorách stanice vyplňoval nějaké doklady. Věděl o tom, že v souvislosti s novými podeji zákazníci odměňovali pracovnice stanice, nevěděl však o tom, že by pracovnice [redacted] dostala nějaké osobní vozy. Zúčastnil se na závěr spolupráce večírku v [redacted], na kterém byl i pan [redacted], neví, jestli tam byl i pan [redacted]. Dále uvedl, že, pokud se vyjádřil v tom smyslu, že chodily vagóny na pana [redacted], tak to se mohl zmýlit a v tom případě tam pan [redacted] chodil ohledně zásilek, které se týkaly pana [redacted] a zabýval se jimi. Vyjádřil se dále k placení přepravného za nové podeje, podle něj je musela platit firma pana [redacted], viděl několikrát, jak pan [redacted] přepravné platí, neviděl platit toto přepravné pana [redacted].

Svědkyně [redacted] byla [redacted] v železniční stanici [redacted]. Ta ve své výpovědi v přípravném řízení uvedla, že v květnu 1993 do stanice přišli pan [redacted] a pan [redacted] s dalším mužem a řekli jim, že pro ně bude do stanice chodit větší množství cisteren a oni že je budou dále odesílat, potom spolupracovali především s paní [redacted]. Na nákladních listech bylo původně napsáno, že jde o lehké topné oleje a při odesílání již na cisternách bylo uvedeno, že se odesílá motorová nafta.

V hlavním líčení tato svědkyně odkázala na svoji výpověď z přípravného řízení, což odůvodnila velkým časovým odstupem od události a tuto svoji výpověď označila za pravdivou. Uvedla dále, že v roce 1993 byla [redacted] a [redacted] střídala, když bylo třeba. Svědkyně opakovala, že ti první muži, kteří přišli za paní [redacted] byli právě pan [redacted] a pan [redacted]. Nové podeje v hotovosti platil pan [redacted], nikoliv pan [redacted]. Uvedla, že pokud u vyšetřovatele tvrdila, že na nákladním listu při přijetí vagónu bylo uvedeno, že jde o topný olej a na novém podeji že bylo uvedeno, že jde o motorovou naftu, tak je to pravda. Podle ní její kolegyně paní [redacted] ty nové podeje vyřizovala, vzpomínala na to, že někdy tato pracovnice přišla i v sobotu nebo v neděli do práce, i když neměla službu. Nepřipadlo jí divné, že dochází k záměně přepravovaného zboží, jí zajímalo pouze to, aby přeprava byla zaplacena a k tomu běžně docházelo. Důležité bylo i to, že

přepravné u přepravy motorové nafty a u LTO bylo totožné. Obžalovaného [redacted] tato svědkyně v hlavním líčení zcela spolehlivě poznala. Zároveň však uvedla, že nikdy neviděla, že by obžalovaný [redacted] něco ve stanici vypisoval.

Svědek [redacted] pracoval v roce 1993 ve stanici [redacted] jako [redacted]. Ve své výpovědi v přípravném řízení uvedl, že zná s obžalovaným [redacted] se setkal asi pětkrát, [redacted] vůbec neznal. Uvedl, že pro výši přepravného nehraje vůbec žádnou roli, jaký ropný produkt se přepravuje. Z toho důvodu jej vůbec nezajímala žádná změna v názvu. Nevěděl, za jakou firmu jednal pan [redacted]. Dozvěděl se však, že paní [redacted] dostala od [redacted] a [redacted] dva automobily. Zúčastnil se jednou večírku u [redacted] v [redacted].

V hlavním líčení uvedl svědek [redacted] že z obžalovaných zná pouze [redacted], se kterým se setkal asi dvakrát v [redacted], přišel však do styku s [redacted]. Věděl o tom, že na nádraží dochází cisternové vagóny s naftou, říkalo se, že se provádí jejich „rozptyl", tzn. že se distribuují někam jinam. S obžalovaným [redacted] se setkal na stanici v [redacted] na peróně a v nákladní pokladně, kde byl s panem [redacted]. Z toho dovodil, že s těmi cisternovými vagóny má něco společného i pan [redacted], protože tam byl právě s [redacted]. Opakoval, že muže, který se jmenuje [redacted] vůbec nezná.

Podle svědka [redacted] s cisternami musela přijít do styku především paní [redacted], která dostala přepravní doklady, protože pracovala jako vozová služba. Nevěděl nic o tom, jestli ona spolupracovala s obžalovaným [redacted], ale spolupracovat s ním musela, protože [redacted] byl jako přepravce a [redacted] taktéž a on si musel tedy nákladní listy vybírat. To, že pan [redacted] je přepravce usuzoval z toho, že si bral nákladní listy. Viděl jej, jak je v nákladní pokladně podepisuje. Když se prováděl „rozptyl", tak se dělala změna přepravní smlouvy, za to se platilo tehdy 5.000 Kč a cisterna, která došla do stanice odcházela na jiný přepravní doklad do stanice jiné a k tomu byl vystaven nový nákladní list. Ten, kdo žádal změnu přepravní smlouvy, musel vyplnit tiskopis, který musel podepsat a předat v pokladně. On nevěděl nic o tom, že by tyto žádosti vyplňovali zaměstnanci stanice.

Při postupu podle § 211 odst. 2 písm. b) tr. ř. uvedl svědek, poněkud v rozporu s tím, co uváděl na počátku výslechu, že ví o tom, že paní [redacted] dostala od pana [redacted] a [redacted] za svoji práci dva automobily. K dotazu uvedl, že viděl osobně obžalovaného [redacted] jak měl v ruce svazek nákladních listů, seděl u stolu, neviděl však jak je přebíral, neviděl, že by [redacted] v pokladně podepisoval žádanku či jiný doklad.

Svědkyně [redacted] pracovala jako [redacted] ve stanici a v některých případech i pokladně. Ve své výpovědi z přípravného řízení uvedla, že přebírala doklady a ve styku byla jak s panem [redacted] tak s panem [redacted]. Uvědomovala si, že na nákladních listech při odesílání bylo jiné označení zboží než na nákladních listech příchozích. Když vyplňovala nové nákladní listy, vycházela z návrhu na změnu přepravní smlouvy. Podle pokynů přepravce pomáhala z dobré vůle vyplňovat i návrhy na změnu přepravní smlouvy, z tohoto důvodu většinu těchto návrhů ona vypsala sama. Razítko [redacted] pak na tyto návrhy dal buď pan [redacted] nebo pan [redacted]. Ona sama záměnu LTO za motorovou naftu na dokladech nepovažovala za důležitou.

V hlavním líčení tato svědkyně poznala obžalovaného [redacted] i když uvedla, že v době, kdy s ním přišla do styku, neměl plnovous. Znala ho z doby, kdy byl zákazníkem

v železniční stanici [redacted], zákazník je pro ni ten, kdo přebírá nebo odesílá zboží. V dokladech byla uváděna jako příjemce zboží firma [redacted], ta tam byla v pozdější době i jako odesílatel. Ve stanici [redacted] se s obžalovaným [redacted] pohyboval pouze pan [redacted] na jméno [redacted] si vzpomíná až z doby, kdy byla vyslýchána vyšetřovatelem, ona žádného takového muže neznala, ani si nevzpomínala, že by jeho jméno bylo uvedeno na dokladech. Když se měla vyjádřit k tomu, jaký druh zboží do stanice přicházel nebo odcházel, tak uvedla, že si na to v současné době již tak nevzpomíná. V době kdy byla vyslýchána u vyšetřovatele, tak si na to pamatovala více a lépe. Svědkyně popisovala, jak změny přepravní smlouvy vyplňovala nejen ona, ale i paní [redacted], paní [redacted] a paní [redacted] protože těch vagónů byla velká spousta. K paní [redacted] se vyjádřit nemohla, protože tu právě střídala, tzn. že pokud byl v práci ona, nebyla v práci paní [redacted]. Po šesti letech nebyla svědkyně schopna uvést, zda vyplňoval přepravní smlouvy i obžalovaný [redacted]. Svědkyně uvedla, že, poté co byl vypsán návrh na změnu přepravní smlouvy, se musel udělat nový nákladní list, kde byl uveden nový odesílatel. To byl vždy ten subjekt, který byl předchozím příjemcem a který žádal o změnu přepravní smlouvy a v nákladním listu pak byl uveden příjemce nový. Podle ní to, co je uvedeno v návrhu na změnu přepravní smlouvy si stanovil odesílatel. V případě projednávané přepravy tam bylo napsáno „motorová nafta" a tohoho důvodu se do nákladního listu psalo totéž. Podle svědkyně, pokud se hovoří o novém podeji, tak to je totéž jako změna přepravní smlouvy, jsou to dva výrazy pro jeden pracovní postup.

Svědkyně [redacted] dále tvrdila, že novou přepravu ve stanici [redacted] platili pan [redacted] a pan [redacted], měla je tak spojené, že není schopna rozlišit, kdo z nich platil. Připustila, že je možné, že vždy platil pan [redacted], možná že platil jen pan [redacted] nebo se střídali.

Když svědkyni byly přečteny podle § 211 odst. 2 písm. b) tr. ř. protokoly z přípravného řízení tak uvedla, že to co je v těchto protokolech napsáno je pravda, že si to v té době pamatovala. Pamatovala si tedy, že v došlých nákladních listech byl uveden jiný druh zboží než na těch, které odcházely. Vyjadřovala se o vztazích pana [redacted] a pana [redacted] s paní [redacted] a z doslechu věděla, že ty vztahy měly být přátelské a hovořilo se o nějakém autě. Když se vyjadřovala k tomu, kdo dával razítko na změnu přepravní smlouvy, tak uváděla, že je tam dával buď pan [redacted] nebo pan [redacted] ale neví, který z nich. Uvedla dále, že když se při výslechu vyšetřovatele vyjadřovala k jednotlivým dokladům, tak se vyjádřila popravdě jak si to tehdy pamatovala. Vzpomněla si, že, ještě než vagóny došly do stanice [redacted] [redacted] tak už od pana [redacted] nebo pana [redacted] věděla, kam vagóny půjdou dále. Pokud se vyjádřila u vyšetřovatele, že vylučuje, že změnu komodity by provedl pracovník dráhy sám o sobě, pak vycházela z toho, že ten pracovník k tomu neměl žádný důvod a pochybuje, že by někdo byl tak hloupý a záměnu provedl. Pokud jde o ni, tak si dovede představit, že by mohla omylem udělat z plynového oleje plyn nebo olej, ale v žádném případě nepřipadá v úvahu, že by místo plynového oleje napsala motorová nafta. Název komodity měl význam pro kalkulaci přepravy, ale u plynového oleje a motorové nafty byla kalkulace stejná. V závěru výslechu svědkyně k opakovaným dotazům obhájce uvedla, že nemůže uvést ani jeden konkrétní případ, že to byl právě obžalovaný [redacted], který některý úkon s přepravou učinil. Vycházela z toho, že obžalovaný [redacted] je oprávněn jednat za firmu [redacted] a to proto, že měl její razítko. Viděla, že pan [redacted] měl razítko firmy [redacted] v ruce.

Svědkyně [redacted] pracovala v železniční stanici [redacted] jako [redacted]. V přípravném řízeni uvedla, že dispozice s vagóny prováděla vozová služba, tj. její kolegyně [redacted] a [redacted], ona sama kalkulovala ceny přepravy. Pamatovala si, že v květnu 1993 na nádraží přišli [redacted] a [redacted] a jednali se [redacted], s tou si později i

tykali. Svědkyni [redacted] platili přepravu v hotovosti, cisterny chodily nejdříve na firmu [redacted] a potom na firmu [redacted]. V tom případě pak s [redacted] chodil do stanice [redacted] a někdy i obžalovaný [redacted]. Svědkyně si všimla, že na nákladních listech došlých vagónů byla uvedena jako komodita LTO a na nových nákladních listech byla již uvedena motorová nafta. Podklady k této záměně přišly od svědkyně [redacted]. Ve stanici [redacted] se přepravné za dopravu do [redacted] neplatily. Při odchodu cisteren jí přepravce platil peníze a převzal třetí díl nákladního listu. K novému podeji podávali vagóny [redacted] a [redacted], zpočátku chodili společně, avíza o zásilce dostávala [redacted].

V hlavním líčení svědkyně [redacted] poznala obžalovaného [redacted], uvedla jen, že když s ním přišla do styku tak neměl plnovous. Opakovala, že vozovou službu dělaly paní [redacted] a paní [redacted] a někdy paní [redacted]. Podle ní za firmu [redacted] jednal pan [redacted] a pan [redacted] patřil k firmě [redacted]. Ona nebyla u toho, když zákazník dával pokyn ke změně přepravní smlouvy. Když ona a ostatní pracovnice vyplňovaly tiskopisy změny přepravní smlouvy, tak u toho zákazník byl, někdy dostala pracovnice vozové služby papír a podle toho se ty žádosti dělaly. Svědkyně si pamatovala, že pan [redacted] někdy byl přítomen u toho, když se dělaly změny přepravní smlouvy, jí konkrétně však pokyny nedával. Podle ní se tam pan [redacted] objevil párkrát, měla takový dojem, že tam chodil s panem [redacted]. Při výslechu před soudem si vzpomínala svědkyně, že na nákladních listech bylo napsáno buď LTO nebo motorová nafta, ale již nevěděla, jaký název byl napsán, když zboží přišlo a jaký byl napsán, když zboží odcházelo. Ten rozdíl v komoditě tam byl vždycky. Pro ni to nebylo důležité, protože kalkulace přepravy u LTO i motorové nafty byla stejná. Pokud se platila hotově přeprava za firmu [redacted], tak to vždycky platil pan [redacted], nepamatuje si , že by ji platil pan [redacted], pan [redacted] u ní nikdy neplatil.

Když soud postupoval podle § 211 odst. 2 písm. b) tr. ř. a přečetl svědkyni protokoly o výpovědích z přípravného řízení, kde vypovídala podrobněji tak uvedla, že je pravda to, co uvedla u vyšetřovatele, že první kontakt s panem [redacted] a s panem [redacted] byl takový, že oni dva přišli za paní [redacted] a ta je poslala za přednostou. Pokud ve své výpovědi u vyšetřovatele uvedla, že chodily cisterny nejdříve na firmu [redacted] a s [redacted] tam chodil pan [redacted], tak to musela být pravda. Když se měla vyjádřit ke svému tvrzení z přípravného řízení, že jako příjemce chodil do stanice pan [redacted] s [redacted] a pan [redacted] prováděl platby za přepravu prostřednictvím výběrek tak to je také pravda. Ta výpověď z roku 1995 je podle ní správná, tehdy si to pamatovala lépe, než v době výslechu před soudem. Potvrdila, že nikdy neviděla [redacted] s [redacted], že [redacted] chodil sám nebo s [redacted]. Pokud ve svých výpovědích u vyšetřovatele uvedla,že na došlých zásilkách byl na nákladním listu uveden LTO a při odesílání motorová nafta, tak je to pravda, tehdy si to u vyšetřovatele pamatovala. Potvrdila, že paní [redacted] zákazníkovi avizovala, že přišly vozy, a to že je pravda, že pan [redacted] a [redacted] jednali s paní [redacted] velmi přátelsky a tykali si. Když byla tázána na to, jaký dar dostala paní [redacted] tak uvedla, že se jí doneslo něco o nějakém autě. Svědkyně uvedla, že vyrovnávací seznamy za firmu [redacted] razítkoval a podepisoval [redacted] sám, nevěděla nic o tom, že by měl [redacted] razítko [redacted]. Na otázku obhájce svědkyně uvedla, že [redacted], v době kdy byl přítomen u změny přepravní smlouvy, zpočátku seděl u stolu a tiskopisy razítkoval, později tam nedělal vůbec nic. To bylo v době, kdy tam chodil pan [redacted] sám a s panem [redacted] ho nevídala.

Svědkyně [redacted], [redacted] železniční stanice [redacted] byla o věci informována podstatně méně, než její kolegyně. U vyšetřovatele uvedla, že v případě, že se zboží nepřekládalo, zaznamenávala počet a čísla vagónů. Znala obžalovaného [redacted] a [redacted], ti chodili do stanice [redacted] obžalovaného [redacted] neznala. Cisterny, které

chodily do stanice nebyly vykládány a ihned byly odesílány. Ona sama s žádnými doklady do styku nepřišla.

V hlavním líčení tato svědkyně odkázala na svoji výpověď z přípravného řízení, kterou po přečtení označila za pravdivou. Poznala přítomného obžalovaného [redacted]. Uvedla, že neviděla nikoho vyplňovat doklady, do kanceláře, kde se dělaly nové podeje, chodila jen náhodně.

Svědkyně [redacted] střídala v některých případech vozovou službu. Uvedla, že jí kolegyně [redacted] říkala, že pokud přijdou cisterny, je třeba , aby ona byla zavolána telefonem domů, že to všechno vyřídí. Pamatovala si, že do železniční stanice [redacted] chodili pánové [redacted] a [redacted].

I tato svědkyně, s ohledem na odstup času, požádala v hlavním líčení, aby byla přečtena její výpověď z přípravného řízení a tuto výpověď označila za pravdivou. Poznala obžalovaného [redacted], tvrdila, že neviděla, že by někdy vyplňoval nějaké doklady. Když byla přizvána na výpomoc a bylo třeba vyplňovat nějaké doklady, tak ona doklady vyplňovala s pracovníky vozové služby a pan [redacted] a pan [redacted] tam jen seděli. Potvrdila, že kolegyně [redacted] chodila v souvislosti s cisternami do práce v sobotu i v neděli a to i když neměla službu.

Velmi významným způsobem spolupracovala s obžalovanými [redacted] a [redacted], ale i s [redacted] železniční stanice [redacted]. Ta byla poprvé vyslechnuta vyšetřovatelem dne 24. 1. 1995. Uvedla, že v květnu 1993 přišli do stanice [redacted], [redacted] a [redacted]. Šli za panem [redacted] a ten je odkázal na ni. Ona jim vysvětlila postup při změně přepravních smluv. Potom přišli znovu za několik dnů, dali jí a kolegyni telefon, kam mají zavolat až přijdou cisterny s LTO. Ona se při práci střídala s paní [redacted]. Při první zásilce bez aviza přijeli [redacted] s [redacted] sami, protože věděli, že vlak přijel. Připouštěla, že s nimi tehdy mohl být i [redacted]. První zásilka byla 27. 5. 1993, poslední 18. 8. 1993.

Svědkyně si pamatovala, že u té první zásilky bylo uvedeno, že se jedná o plynový olej. Ona sama vyplnila návrh na změnu přepravní smlouvy, nákladové listy pak vypsal pan [redacted]. Obdobně se svědkyně vyjadřovala i k dalším zásilkám. Vyjádřila se tak, že návrh na změnu přepravní smlouvy vždy buď sepsala ona nebo paní [redacted], případně paní [redacted] někdy ji podepsal i pan [redacted]. Nákladní listy psal [redacted] nebo [redacted].

Svědkyně [redacted] v této výpovědi uvedla, že do [redacted] vždy přišel LTO a tytéž vagóny s tímtéž obsahem odešly jako motorová nafta. Do nákladního listu při odesílání se nejdříve psalo, že se přepravuje motorová nafta, později se psalo Mona 4.

Svědkyně [redacted] v této výpovědi připustila, že od [redacted] [redacted] a [redacted] dostala v září 1993 dar, automobil [redacted], zakoupený v autobazaru za 95.000 Kč. V prosinci pak tento vůz půjčila [redacted], který jej rozbil a tak jí [redacted] koupil [redacted] za 200.000 Kč, opět z autobazaru. Vyjadřovala se tak, že do stanice [redacted] chodili všichni tři, tj. [redacted], [redacted] i [redacted]. Avíza o tom, že vagóny přišly, zasílala na firmu [redacted]. Jde o jednu z firem, ve které má podíl [redacted].

Při výslechu dne 21. 8. 1995 vypovídala svědkyně [redacted] většinou k věci, která se projednává u zdejšího soudu pod spisovou značkou 33 T 5/2000. K nyní

projednávané věci se vyjádřila tak, že se odvolává na předchozí výpověď, tj. na výpověď z 24. 1. 1995. Dále uvedla,že pokyn k tomu, aby do nových nákladních listů se psala motorová nafta dávali všichni tři, tj. [redacted], [redacted] i [redacted]. Tvrdila dále, že zákazník viděl i nákladní list, který přišel, věděl, jak je zboží označeno.

Když svědkyně [redacted] měla vypovídat v hlavním líčení tak se po delší dobu tomuto výslechu vyhýbala. Její způsob výpovědi při výslechu před soudem pak odpovídal nepřátelskému postoji, jaký zaujala k soudu v souvislosti s tím, za jakých okolností se podařilo ji před soud dostat.

V hlavním líčení svědkyně [redacted] uvedla, že pracovala v železniční stanici [redacted] jako [redacted]. Obžalovaného [redacted] v jednací síni poznala. Uvedla, že je pravda, že do stanice [redacted] po určitou dobu docházely cisternové vagóny nebo celé vlaky s ropným produktem. Do této stanice chodily pro firmu [redacted], ale i pro jiné firmy, na ty si však již nepamatuje. Za firmu [redacted] jednal pan [redacted], ona sama nevěděla, od koho ty vagóny přicházejí. Když jí bylo předestřeno, že ty vagóny přicházely od firmy [redacted] tak uvedla, že je to pravda. Poté co jí bylo předestřeno, že příjemcem byla firma [redacted] a byla dotázána na to, kdo je majitelem této firmy tak uvedla, že to byli [redacted], [redacted] a [redacted]. Na nákladních listech, které přišly s cisternami do stanice [redacted] bylo napsáno, že jde o LTO nebo Mona 4B. Ona se nezajímala o to, jaké zboží do stanice přichází.

Svědkyně dále popisovala, že když cisterny do stanice dorazily, tak někdo přišel a dělal nový podej. Ten někdo byl pan [redacted], ale někdy to byl pan [redacted], případně pan [redacted]. Všichni tito muži jí říkali, že jsou majitelé firmy [redacted]. O tom, že cisterny do stanice přišly se dozvěděli tak, že oni dali náčelníkovi telefonní číslo, kam je třeba zavolat. Ona měla k dispozici dvě telefonní čísla, jedno do [redacted] a jedno do [redacted]. Obvykle se ozval pan [redacted] nebo pan [redacted]. Nové podeje vypisovali oni sami a někdy ona jim s tím pomáhala. Podeje vypisovali různě všichni tři, návrh je třeba podepsat. Podepisovali je asi oni, ale nový podej je věc nákladní pokladny a přednosty nebo náměstka stanice. Ten kdo dělal nový podej tak vyplňoval i nákladní list, to se dělalo u ní v kanceláři. Nákladní listy vyplňovali zákazníci, vždy přišel jeden z nich a nebo také někdy ho ona vypisovala s nimi, nákladní list nepodepisovala. Myslí si že na novém podeji a na novém nákladním listu bylo napsáno LTO, ale neví to určitě. Uvedla, že se nemůže vyjádřit, kdo z těch tří mužů tam chodil častěji, chodili tam údajně všichni tři stejně. Z jejich chování nevyrozuměla, kdo z nich je šéfem a kdo podřízený.

Když soud postupoval podle § 211 odst. 2 písm. b) tr. ř. a žádal o vysvětlení rozporů mezi postupnými výpověďmi, tak svědkyně uvedla, že při tom prvním výslechu byla přivezena do Plzně po desáté hodině a výslech končil ve 23.00, bylo tam na ní deset policistů. Celou dobu nejedla, dali jí pouze jedno kafe. Když vypovídala k jednotlivým zásilkám, tak jí vyšetřovatel dal notesy a lhůtníky a ona podle nich vypovídala. Když u vyšetřovatele vypovídala, tak se jí na každý podpis ptali, ptali se jí, zda si myslí, že jde o podpis [redacted]. Ona řekla, že neví, čí je to podpis a oni jí řekli, že jde o podpis [redacted]. Dnes už nedovede říci, zda by v těchto dokladech poznala písmo [redacted].

Svědkyně dále uvedla, že pokud nyní před soudem říkala, že jako produkt přicházela LTO a Mona 4B, tak se zmýlila. Ten produkt přicházel ve skutečnosti jako plynový olej, je to tak jak to tehdy řekla u vyšetřovatele. Odcházel jako motorová nafta nebo jako Mona 4B. Ve

skutečnosti věděl každý, že žádný plynový olej nepřichází, ale že je to motorová nafta. Pracovnice dráhy nezajímalo, že došlo formálně na dokladech ke změně zboží.

K výpovědi z dne 21. 8. 1995 svědkyně uvedla,že vypovídala podle dokladů, které měla k dispozici. Pokud hovořila o plynovém oleji a o LTO tak to říkala podle nákladních listů. Tvrdila, že pana [redacted] znali ve stanici [redacted] všichni včetně náčelníka, viděla ho naposledy v roce 1993. Když se vyjadřovala svědkyně k tomu, kdo platil nové podeje tak uvedla, že ona měla kancelář jinde než nákladní pokladna, kde se ty nové podeje platily. Uvedla, že příjem zboží mohl podepsat [redacted], ten už ale nemohl podepsat nový podej.

V závěru výslechu před soudem se obžalovaní opakovaně dotazovali svědkyně na okolnosti jejích výslechů u vyšetřovatele. Svědkyně k tomu uvedla,že to byl nejhorší zážitek v jejím životě a nechce se k tomu vracet. Nakonec však uvedla, že při výslechu nebyl na ni činěn žádný nátlak.

Poslední svědkyní - pracovnicí železniční stanice [redacted] byla [redacted]. Ta uvedla v přípravném řízení, že to vše začalo tím, že přišel [redacted] s [redacted] a šli za [redacted]. Zpočátku chodili k zásilkám oba a později jen [redacted]. Ona ví o tom, že na původních nákladních listech byla uvedena jako komodita LTO a na nových již motorová nafta.

V hlavním líčení tato svědkyně uvedla, že poznává obžalovaného [redacted], zná také pana [redacted]. V roce 1993 - 1994 pracovala ve výpočetním středisku nádraží v [redacted] a občas pomáhala vozové službě. Když se měla vyjádřit k tomu, kdo s cisternami s ropnými produkty disponoval a kdo v té věci jednal, tak uvedla, že někdy to byl pan [redacted], někdy pan [redacted], ale neví to přesně. Když soud postupoval podle § 211 odst. 2 písm. b) tr. ř. a přečetl svědkyni protokol z přípravného řízení, tak ta uvedla, že její výpověď u vyšetřovatele je pravdivá. Když byla tehdy vyslýchána, pamatovala si to a nyní si již na podrobnosti nepamatuje. Uvedla,že si nepamatuje, kdo vyplňoval nové podeje, neví, zda to byli pracovníci dráhy nebo zákazníci.

Ze souhrnu výpovědí pracovníků a pracovnic železniční stanice [redacted] dospěl soud k závěru, že tito svědci při jednání s obžalovaným [redacted] a svědkem [redacted] měli za to, že ti jednají ve společném zájmu a za jednu firmu, a bylo vlastně jedno, kdo jaký konkrétní úkon při přepravě provádí. Pokud někteří z nich viděli i obžalovaného [redacted] brali ho jako třetího člena této skupiny. Soud považuje za důležité i to, že za mimořádnou aktivitu se svědkyni [redacted] a to jak za sebe tak za [redacted] a [redacted] odměnil právě obžalovaný [redacted], když jí postupně zakoupil dva automobily za cenu celkem 290.000,- Kč.

O tom, že obžalovaný [redacted] manipuloval s tiskopisy používanými na ČD svědčí i protokol o domovní prohlídce v penzionu [redacted]- sídlem společnosti [redacted], tedy v sídle obžalovaného [redacted], kde mimo jiné byl zajištěn vždy jeden kus nevyplněného tiskopisu a to výkazu vozů přepravovaných v uceleném celku, výkaz vozových zásilek a vyrovnávací seznam (viz č.l. 314).

Velmi důležitou osobou, která se podílela na manipulaci s cisternami a vlaky cisteren na železniční stanici [redacted] byl [redacted]. Ten byl jako svědek v přípravném řízení vyslechnut dvakrát. Při prvním výslechu dne 25. 1. 1995 nebyl na svou činnost při manipulaci s cisternami tázán, jen zhruba popsal obchodování s firmou [redacted]. Uvedl, že se

seznámil nejdříve s obžalovaným [redacted] to v únoru 1993. Ten mu sdělil, že má s firmou [redacted] uzavřenou zprostředkovatelskou smlouvu nebo že ji bude uzavírat. Řekl mu, že má prodejce motorové nafty a nabídl mu ji. Potom se setkal i s [redacted] a domluvili se na pravidlech obchodního kontaktu. Motorovou naftu kupoval od obžalovaného [redacted] přímo na nádraží v [redacted], někdy u toho byl přítomen i obžalovaný [redacted]. Ten byl od něj v několika případech zplnomocněn k převzetí finanční částky na hotovosti od odběratelů firmy [redacted], peníze potom předával do účetnictví firmy [redacted]. Peníze firmě [redacted] posílal na bankovní konto u [redacted] banky v [redacted], v některých případech mu platil i hotově, mohlo to být i prostřednictvím šeku, který dostal [redacted]. Spolupráce skončila koncem srpna 1993. Poté začal spolupracovat s dodavatelem [redacted] z Prahy.

Když měl být [redacted] jako svědek podruhé vyslechnut 11. 10. 1995 pak pouze odkázal na svoji předchozí výpověď a dále už odepřel vypovídat podle § 100 odst. 2 tr. ř. Stejně pak postupoval tento svědek , když měl být vyslechnut v hlavním líčení.

I z výpovědi svědka [redacted] z přípravného řízení však jednoznačně vyplývá, že obžalovaný [redacted] prováděl jednotlivé úkony při obchodních operacích jak pro něj tak i pro podnikatele [redacted] a že všichni tři jednali společně, za účelem dosažení téhož cíle.

Jednání [redacted] při manipulaci s cisternovými vagóny lze dovodit z listinných důkazů a to z návrhů na změnu přepravní smlouvy ve vnitrostátní přepravě, které v drážní hantýrce se nazývají „nové podeje". Pokud k jednotlivým obchodním případům jsou tyto doklady k dispozici, jsou vyplněny, je na nich vždy požadavek pro stanici [redacted], aby buď jednotlivý vagón, či více vagónů dle seznamu, který došel do [redacted] ze Vsetína, byl zaslán do jiné stanice pro konkrétního příjemce. Na každém tomto návrhu je razítko firmy [redacted] tedy [redacted] jako podnikatele fyzické osoby. U některých těchto razítek je podpis a jde o podpis [redacted], některé návrhy jsou bez podpisu. Jedno z možných vysvětlení této situace je to, že razítko na tento návrh dal obžalovaný [redacted], těžko lze předpokládat, že to razítko by dal [redacted] bez připojení svého podpisu.

Proti [redacted] se vede trestní řízení u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 33 T 5/2000. Je stíhán pro trestný čin dle § 148 odst. 1,3 tr. zák., opět v souvislosti se zkrácením spotřební daně a DPH záměnou LTO za motorovou naftu.Je stíhán za časové období, které následovalo po období v této projednávané věci, tedy po ukončení spolupráce s obžalovanými [redacted] a [redacted]. Obžaloba klade [redacted] za vinu, že se dohodl s jednatelem společností [redacted] a později [redacted] (ten byl v mezidobí zavražděn) o dodávkách LTO prostřednictvím firmy [redacted] a fiktivních firem [redacted] a [redacted], když záměna LTO za motorovou naftu byla provedena při obchodních operacích mezi těmito fiktivními firmami. [redacted] pak již od firmy [redacted] odebíral motorovou naftu, kterou dále prodával. Spotřební daň z ropného produktu nebyla nikdy zaplacena a došlo i k zkrácení DPH. Řízení proti [redacted] dosud nebylo u Krajského soudu v Plzni skončeno.

Účetnictví vedl [redacted]. Ten při výslechu v přípravném řízení uvedl, že byl ve styku s obžalovanými [redacted] i [redacted], který tvrdil, že má účet od [redacted] pronajatý. Obdobně vypovídal v hlavním líčení, potvrdil, že zná obžalovaného [redacted] i [redacted], který byl dodavatelem firmy [redacted], tedy [redacted]. Přišel do styku i s obžalovaným [redacted] a to proto, že ten spolupracoval s [redacted], takže k němu i několikrát přijeli společně. Podle něj při výplatě peněz [redacted] vůbec nefiguroval. Prováděly se totiž bezhotovostní platby a peníze přišly na účet [redacted]. Svědek

připustil, že nějaké peníze za firmu [redacted] přijímal i obžalovaný [redacted], to vyplynulo z některých pokladních dokladů, které mu byly jako účetnímu předloženy. Nikdy se nemluvilo o tom, že by mohlo jít o obchod s LTO, šlo o obchod s motorovou naftou.

Svědek [redacted] dále uváděl, že podnikatel [redacted] platil řádně DPH, přiznání pro něj zpracovával on. Podle něj jeho styk s obžalovaným [redacted] skončil tím, že [redacted] přestal obchodovat s [redacted]. Potom již nakupoval od [redacted] a s tím neměl obžalovaný [redacted] nic společného. Obdobně vypovídal a jak v přípravném řízení tak i v hlavním líčení svědkyně [redacted], manželka [redacted] na kterou po určitou dobu formálně byla vedena účetní firma.

Další skupinou svědků, jejichž výpovědi musel soud hodnotit, byli svědci z firmy [redacted]. Z jejich výpovědí vyplynulo, že obžalovaný [redacted] byl jedním z mnohých jejích zákazníků.

Svědkyně [redacted] [redacted] firmy [redacted], zcela formálně vypověděla o tom, že firma [redacted] se zabývala obchodem s LTO, který nakupovala od Chemapolu na základě kupních smluv. Cisterny chodily do železniční stanice Vsetín, tam se dělaly změny přepravní smlouvy a od Chemapolu docházely faktury. V hlavním líčení uvedla, že si nepamatuje na okolnosti sepisu dokladů s obžalovaným [redacted].

Z výpovědi svědka JUDr. [redacted] u vyšetřovatele vyplynulo, že mu další svědek [redacted] nabídl práci při obchodu s LTO. Založili občanské sdružení fyzických osob, ve kterém měl on podíl ve výši 1 %. LTO kupovali od Chemapolu a jedním ze zákazníků byl i [redacted] z [redacted], zásilky byly posílány do [redacted]. Ve své výpovědi z 16. 3. 1995 uváděl svědek [redacted], že firma [redacted] nakupovala LTO za 5.800 Kč za tunu a prodávala za 9.800 Kč za tunu. V tom případě pak zisk [redacted] při ohromných objemech obchodovaného zboží byl enormní. V další výpovědi z přípravného řízení ze dne 2. 11. 1995 tento svědek uvedl, že Chemapol vždy vystavil [redacted] plnou moc k dispozici s vlastní dodávkou LTO. Na faktuře [redacted] bylo uvedeno, že zboží nesmí být použito jako palivo pro dieslové motory. Obžalovaného [redacted] viděl pouze jedenkrát, jednal s ním [redacted]. Jména [redacted] a [redacted] zaslechl, ale nejednal s nimi.

V hlavním líčení svědek [redacted] odkázal na své výpovědi z přípravného řízení jako na správné. Uvedl, že zná obžalovaného [redacted], což bylo poněkud v rozporu s jeho tvrzením z přípravného řízení, kde uváděl, že jména [redacted] a [redacted] pouze zaslechl. Tvrdil však, že [redacted] poznal v souvislosti se svou prací ve firmě [redacted] a jednal s ním, ale až později, to se týkalo údajně jiných obchodních záležitostí. V hlavním líčení svědek [redacted] zdůrazňoval, že on dělal takovou mravenčí práci. Rozhodně v [redacted] nepočítali s tím, že to co prodávají, bude dále prodáváno jako motorová nafta. Opakoval, že firma [redacted] měla na zboží rabat asi kolem 3.000 Kč za tunu. Znal pana [redacted] z Chemapolu, ví o tom, že již nežije, z televize se dozvěděl, že zahynul při dopravní nehodě, která byla podezřelá. Smlouvu s Chemapolem sepisoval [redacted]. Uvedl dále, že se s [redacted] a s [redacted] rozešel spíše ve špatném. Svědek [redacted] uvedl, že celá práce [redacted] spočívala pouze v administrativním vyřízení, žádné jiné služby firma neposkytovala.

Zřejmě významnější roli ve sdružení [redacted] hrál svědek [redacted]. I ten však uvedl, že kontakt s Chemapolem měl pouze [redacted]. Obchodování s LTO popisoval shodně jako [redacted]. Svědek [redacted] tvrdil, že [redacted] jezdil do firmy [redacted] a vozil sám peníze. Toto tvrzení je však v rozporu s listinnými důkazy, ze kterých vyplývá, že [redacted]

dostával od firmy [redacted] peníze bezhotovostně z účtů obžalovaného [redacted] u [redacted] banky, expozitura [redacted]. Tento svědek uvedl, že u [redacted] byl obžalovaný [redacted] s [redacted] jednou nebo dvakrát a jednání se neúčastnil.

V hlavním líčení svědek [redacted] odkázal na své předchozí výpovědi u vyšetřovatele, uvedl, že nikoho z přítomných obžalovaných nepoznává, přítomen byl mimo jiné i obžalovaný [redacted]. Ve fotoalbu poznal pouze obžalovaného [redacted].

Poslední ze členů občanského sdružení [redacted] ve své výpovědi u vyšetřovatele popsal neuvěřitelnou příhodu o počátku svého obchodování s LTO a o kontaktech s Chemapolem, když hovořil o neznámém muži z Opavy, který se jmenoval [redacted], který mu dal seznam možných odběratelů. Ten s ním sepsal smlouvu o provizi, zjistil, že lze nakupovat LTO v Chemapolu a jednal tam s [redacted] a [redacted]. K jejich rukám měly být zasílány objednávky. Tento svědek u vyšetřovatele uvedl, že jednal osobně s obžalovaným [redacted], který mu vystavil plnou moc, potom byl v [redacted] a jednal přímo s [redacted], byl u toho i [redacted]. V bankovním výpisu se pak objevilo jméno [redacted]. Na fakturách [redacted] bylo vždy upozornění, že produkt nelze použít jako palivo do dieslových motorů, všichni odběratelé včetně [redacted] toto upozornění podepsali. Pamatoval si, že s [redacted] při jednání ve [redacted] byl muž ve věku přes 40 let, vysoký 175 - 180 cm, jednání se však neúčastnil. Při výslechu dne 2. 11. 1995 uvedl [redacted], že při počátku jednání mu [redacted] představil [redacted], ten však do jednání nezasahoval. [redacted] dostal celkem 23 dodávek LTO.

V hlavním líčení nejdříve [redacted] odkázal na své předchozí výpovědi, když byl již celkem čtyřikrát slyšen, po přečtení těchto výpovědí uvedl, že jsou pravdivé. Dále uvedl, že nepoznává nikoho z přítomných, ačkoliv tam byl obžalovaný [redacted]. Když byl na něj upozorněn tak uvedl, že by to mohl být on, ale tehdy ten muž neměl plnovous. Svědek [redacted] opakoval svoji legendu o počátcích svých obchodů s LTO a o panu [redacted]. Tvrdil, že nevěděl, odkud docházely vagóny, kterými byl LTO dopravován. On jednal vždy s panem [redacted] a s panem [redacted] v centrále Chemapolu v Praze. Když navštívil [redacted] ve firmě [redacted] v [redacted] tak ho zajímalo pouze to, kdy zaplatí, nezajímalo ho, co s produktem dále [redacted] dělá.

Z výpovědí svědků ze sdružení [redacted], a to z výpovědí svědků [redacted] a [redacted], dospěl soud k závěru, že na jednání o nákupu LTO v [redacted] se podílel i obžalovaný [redacted] a dokonce i [redacted], který podle svého tvrzní vůbec o LTO nevěděl.

Soud dospěl k závěru, že výpovědi společníků [redacted] je nutno posuzovat velmi kriticky. Pokud [redacted] kupoval ropný produkt za 5.800 Kč za tunu a totéž množství prodával za 9.800 Kč, aniž by poskytoval jakékoli služby, jen vystavoval faktury, pak zisk 3.000 Kč za tunu nelze hodnotit jako zisk z obchodní přirážky, ale za podíl z krácení spotřební daně. Je však nutno připomenout, že zisk uváděný svědkem [redacted] se jeví jako nadsazený při porovnání s čísly, hovořícími o cenách, za jaké nakupoval obžalovaný [redacted], který v některých případech nakupoval za částku 7.650 Kč. Za cenu 9.800 Kč za tunu byl v té době topný olej zcela neprodejný, takže všichni zúčastnění věděli, že dále musí být prodán jako motorová nafta. Soud proto společníky [redacted] považoval za významný článek páchání trestné činnosti formou krácení spotřební daně z ropných produktů.

O napojení obžalovaného [redacted] na nejrůznější subjekty, které se zabývaly obchodem s ropným produktem, který byl nejdříve označen jako LTO a později jako

motorová nafta svědčí, který byl nalezen při domovní prohlídce v [redacted] - sídle [redacted] společnosti [redacted] (č.l. 392 - 406). Zde je seznam převážné většiny firem a osob, které za ně jednaly, které se tímto obchodem zabývaly. Je zde mimo jiné telefonní číslo pana [redacted] z firem [redacted] a [redacted], tento muž byl později zavražděn, jeho firmy však byly velmi významným prodejcem LTO, který byl později měněn na motorovou naftu. Takovouto firmou byla i v seznamu uvedená firma, která se jmenovala [redacted] a po určitou dobu [redacted] pana [redacted] z [redacted] V telefonním seznamu je i adresa podniku VEBA OEL GMBH z Regensburgu, která ve velkém vyvážela do České republiky LTO. Je zde však i telefonní číslo na [redacted] (chybně je uvedeno [redacted]) ze [redacted] s poznámkou GL, jde evidentně o firmu [redacted].

K problému dovozu LTO do České republiky vypovídal jako svědek [redacted], tehdejší [redacted] úřadu ve [redacted]. Ten v přípravném řízení uvedl, že LTO dovážel Chemapol od maďarské firmy MOL TISZAUJVAROS přes rakouskou nebo švýcarskou firmu, které Chemapol platil. Zásilky pro firmu [redacted] docházely do železniční stanice Vsetín, clo a DPH 23 % platil Chemapol. V celních deklaracích bylo zboží označeno jako plynový olej, který v případě zaplacení spotřební daně může být použit jako motorová nafta.

V hlavním líčení vypovídal tento svědek shodně jako u vyšetřovatele a podal soudu určitá odborná vysvětlení. Uvedl, že v tomto případě se DPH vypočte tak, že se k ceně zboží připočte clo a z výsledné ceny se vypočte 23 % a to je DPH, které ve fázi importu bylo nutno zaplatit. Kdyby se platila i spotřební daň, tak by se k ceně a k clu připočetla spotřební daň a ze součtu by se stanovilo 23 % DPH. Takto by se postupovalo tehdy, kdyby zboží bylo deklarováno jako motorová nafta. Tento svědek uvedl, že zboží bylo deklarováno jako plynový olej, označení LTO bylo spíše vytvořeno v hantýrce. Plynový olej lze používat jako naftu za předpokladu, že dovozce navrhne tento produkt jako motorovou naftu a zaplatí se spotřební daň. Celní kontrole v tomto případě podléhal Chemapol a [redacted] jako příjemce, když byla prováděna kontrola tak bylo zjištěno, že zboží od [redacted] odchází opět jako plynový olej. Všechny výrobky z ropy měly číslo položky celního sazebníku stejné, tzn. že plynový olej a motorová nafta neměly samostatnou položku. Tak tomu bylo v roce 1993, v době výslechu před soudem, v roce 1999, byla úprava již jiná.

Další skupinou svědků, z jejichž výpovědí mohl soud usuzovat na podíl obžalovaného [redacted] při obchodování s LTO a motorovou naftou a o jeho vědomosti, že je u firmy [redacted] zaměňována, byli zákazníci podnikatele [redacted], případně pracovníci společností, které od [redacted] motorovou naftu nakupovaly.

Jedním z nich byl pracovník společnosti [redacted], [redacted]. Ten uvedl v přípravném řízení, že od firmy [redacted] společnost Seteza nakupovala motorovou naftu a s [redacted] jej osobně seznámil [redacted], který panu [redacted] pomáhal organizovat obchod. V hlavním líčení tento svědek uvedl, že seznámení s panem [redacted] bylo takové, že mu na něj dal pan [redacted] telefonní číslo. O tom, že pan [redacted] pomáhal panu [redacted] organizovat obchod usuzoval z toho, že obžalovaný [redacted] v jejich firmě několikrát byl a přebíral za firmu [redacted] nějaký šek.

K obchodům mezi firmami [redacted] a Seteza Litvínov vypovídal i svědek [redacted]. Ten v přípravném řízení hovořil o tom, že od [redacted] Seteza kupovala motorovou naftu a on jednal někdy s [redacted], někdy s [redacted], případně s jiným mužem. V hlavním líčení pak uvedl, že když hovořil o obžalovaném [redacted] v souvislosti s firmou [redacted] tak tehdy

měl představu, že ten v té firmě je jako zaměstnanec nebo jako dealer. Zboží se platilo v hotovosti prostřednictvím šeku nebo bankovními příkazy.

Významným zákazníkem [redacted], tedy firmy [redacted], byl podnikatel [redacted], za nějž vystupovala jeho matka [redacted]. Ta v přípravném řízení hovořila o obchodech s firmou [redacted] zcela obecně a o obžalovaném [redacted] se vůbec nezmínila. Z listinných důkazů, šlo především o potvrzení o přebírání peněz za motorovou naftu, vyplývalo, že peníze od firmy [redacted] přebíral obžalovaný [redacted]. Svědkyně [redacted] také v hlavním líčení uvedla, že přítomného obžalovaného [redacted] zná. Na pana [redacted] si v době výslechu v hlavním líčení vůbec nevzpomínala, neboť při obchodech jednali spíše s panem [redacted]. Hotovost platili těm osobám, které jsou podepsány na dokladech. Firma pana [redacted] byla, podle jejího tvrzení, distribuční firmou, tzn. že motorovou naftu ještě přímo ke spotřebě neprodávala tzn. že jí prodávala dalšímu obchodníkovi s určitým ziskem.

V hlavním líčení pak za přítomnosti svědkyně byly čteny listinné důkazy na č.l. 1957 - 1974 a svědkyně [redacted] uvedla, že podpisy na pokladních dokladech za firmu [redacted] jsou její. Obžalovaný [redacted] se k podpisům na dokladech vyjadřoval tak, že uváděl, a že podpisy mohou být jeho nebo nemusí být jeho. Na to svědkyně reagovala tak, že pro odstup času není schopna se vyjádřit, zda ty pokladní doklady před ní podepisoval a razítkoval pan [redacted], podpisy však musí být jeho, jinak by od ní nedostal peníze. V každém případě sebou ty pokladní bloky sebou přivezl, neboť nešlo o pokladní bloky od jejich firmy. Uvedla, že není schopna říci, zda pan [redacted] vystupoval jako zástupce firmy [redacted], nebo jako zprostředkovatel pro ni.

Dalším podstatným svědkem byl [redacted]. Ten u vyšetřovatele uvedl, že jedenkrát koupil od [redacted] naftu za 1.434.576 Kč a peníze v hotovosti převzal obžalovaný [redacted], tehdy jednal na pokyn [redacted]. Připustil že s [redacted] měli kontakty, ale pouze soukromého rázu.

V hlavním líčení svědek [redacted] uvedl, že znal nejdříve pana [redacted] a to z obchodu ze zemědělskými produkty. Obchody telefonicky dojednával s [redacted], s tím se pak nepohodl, ten za ním poslal [redacted], kterému jedenkrát zaplatil dodávku a tím spolupráce skončila. V další části výpovědi popisoval tento svědek, že s obžalovaným [redacted] chodil za holkama do „bordelu". Uvedl, že pro peníze si přijel [redacted] po předchozí dohodě s [redacted]. Podnikatel [redacted] však nakupoval motorovou naftu i v případech, které byly uvedeny v obžalobě pod body C, D, E, které se v tomto řízení již neprojednávají.

Svědek [redacted] v přípravném řízení uvedl, že odebral celkem šest dodávek od firmy [redacted], dodávky se uskutečnily na základě jednání s panem [redacted] a to asi třikrát a dále pak na základě jednání s [redacted], oba dva osobně zná. Vlastní realizaci, tzn. upřesnění konkrétních podmínek, včetně plateb a předávání faktur, zajišťoval pan [redacted]. Ten také většinou přebíral peníze v hotovosti od něj a od jeho syna.

V hlavním líčení svědek [redacted] odepřel výpověď podle § 100 odst. 1 tr. ř. s ohledem na to, že v té době ještě probíhalo společné řízení, ve kterém byla podána obžaloba i proti jeho synovi [redacted]. Ten byl obžalován za jednání ve spolupachatelství s obžalovaným [redacted], uvedeným v bodu E obžaloby.

Firma [redacted] tedy podnikatel [redacted] prodávala motorovou naftu i firmě [redacted], kterou zastupoval svědek [redacted]. Ten ve své výpovědi u

vyšetřovatele uvedl, že koupili od [redacted] v roce 1993 pět cisteren motorové nafty, jednal vždy s [redacted]. Peníze byly zaplaceny v hotovosti [redacted] nebo [redacted], ti si pro ně jezdili. V hlavním líčení se nejdříve svědek [redacted] o obžalovaném [redacted] jako o přebirateli peněz nezmínil, teprve když soud postupoval podle § 211 odst. 2 písm. b) tr. ř., tak připustil, že pokud si pro peníze přijel [redacted] sám, tak je převzal a podepsal svým jménem. Údajně si na to zpočátku nevzpomněl.

Svědek podnikatel [redacted] rovněž nakoupil cisternu motorové nafty od firmy [redacted]. V přípravném řízení uvedl, že jednal s [redacted] a s [redacted], toho však v hlavním líčení v jednací síni nepoznal. Když mu pak byla přečtena jeho výpověď z přípravného řízení tak uvedl, že pokud do ní uvedl jména [redacted] a [redacted], tak si tehdy na tato jména pamatoval.

Rovněž svědek [redacted] ze společnosti [redacted] si, v souvislosti s nákupem motorové nafty od firmy [redacted], vzpomněl při výslechu v přípravném řízení na jednání s [redacted] a s obžalovaným [redacted]. Podle něj si při první dodávce přišli pro peníze [redacted] s [redacted] společně a v dalších případech si pro peníze jezdil sám [redacted]. V hlavním líčení tento svědek poznal přítomného [redacted]. Uvedl dále, že peníze vždy přebíral pracovník firmy [redacted]. Když mu pak byl přečten protokol o jeho výpovědi z přípravného řízení, tak ji označil za pravdivou. K dotazu uvedl, že skutečně po prvním přebírání peněz pro další peníze již chodil obžalovaný [redacted], přebíral peníze a přinášel faktury. Při té první návštěvě pan [redacted] obžalovaného [redacted] představil a řekl, že jej zastupuje. Peníze se platily v hotovosti, vycházelo se z požadavků firmy [redacted].

Firma [redacted], tedy [redacted] jako fyzická osoba, dodávala motorovou naftu i společnosti [redacted], ve které byl [redacted] společníkem. K těmto dodávkám vypovídala svědkyně [redacted], pracovnice společnosti. Ta si na ty obchody nevzpomínala, ale uváděla, že zná [redacted] i [redacted]. Ti chodili za [redacted], používali fax společnosti [redacted] a do společnosti [redacted] chodily faxy pro [redacted] od firmy [redacted]. V hlavním líčení tato svědkyně poznala obžalovaného [redacted] a vypovídala shodně jako v přípravném řízení. Uvedla, že pan [redacted] chodil za panem [redacted], v kanceláři spolu něco projednávali, po určitou dobu z kanceláře [redacted] sám telefonoval a faxoval. Potvrdila rovněž, že do [redacted] chodily z Moravy od firmy [redacted] faxy [redacted]. Na těch faxech byla čísla vagónů.

Z výpovědi svědkyně [redacted] vyplynula spojitost aktivit firmy [redacted] a firmy [redacted]. Nešlo o běžný vztah dodavatele a odběratele, když do společnosti, jejímž jednatelem byl [redacted] docházely faxy od dodavatele podnikatele [redacted], tedy od [redacted]. Z toho soud dovodil, že jak obžalovaný [redacted] a [redacted], tak jejich obchodní partner [redacted] věděli o charakteru obchodu od začátku do konce, tedy věděli o tom, že se v nich formálně mění LTO, který dodává [redacted] na motorovou naftu.

Společníkem společnosti [redacted] byl i [redacted]. Ten jako svědek vypověděl, že v polovině roku 1993 začali za [redacted] jezdit obžalovaný [redacted] a [redacted] a jezdili tam až do konce roku. Potom [redacted] říkal, že [redacted] na ně udělal podrazy a rozešli se. [redacted] podle něj nakonec nějakou naftu od [redacted] rovněž kupoval. V té souvislosti se však o LTO nemluvilo.

U některých shora uvedených svědků dospěl soud k závěru, je prokázáno, že ti byli informováni o charakteru a účelu obchodování s ropným produktem, při kterém tento produkt,

aniž by se vykládal z vagónových cisteren přecházel přes zdánlivě nesmyslné množství podnikatelských subjektů. Jedním z nich byl rozhodně [redacted] ale i další, kteří obdobný produkt kupovali i od firem [redacted], [redacted] a [redacted], jejichž obchodování bylo popsáno v obžalobě v bodech C, D a E.

Při domovní prohlídce u obžalovaného [redacted] byla nalezena mandátní smlouva mezi [redacted] a [redacted] a doklad s názvem „Zpráva o výsledcích jednání ze dne 26. 5. 1993". Mandátní smlouva opatřená datem 17. 5. 1993 sama o sobě bez souvislosti s dalším dokladem nedávala žádný smysl, protože podle ní mandatář měl provést, jménem mandanta, jednání s osobami podle pokynů mandanta, mandatářem byl [redacted]. V této mandátní smlouvě se uvádí, že v případě ztráty způsobilosti na straně mandanta přechází jeho práva a povinnosti na pana [redacted], [redacted], okres [redacted]. V článku 5 je stanovena odměna ve výši 4.000 Kč slovy osmtisíc Kč a náhrada vynaložených nákladů.

Ve zprávě o výsledcích jednání (č.l. 363) se uvádí, že podle mandátní smlouvy ze dne 17. 5. 1993, tedy na základě mandátní smlouvy č.l. 362 spisu, provedl podepsaný [redacted], [redacted] určité úkony. Výsledkem těchto úkonů bylo zjištění, že podle § 19 zák. 587/92 jsou směsi paliv a maziv používané jako pohonné hmoty - ropné deriváty používané jako pohonné hmoty předmětem spotřební daně. Položka celního sazebníku 2710 00 59 motorová nafta podléhá dovoznímu clu všeobecnému 17 % respektive smluvnímu 8 %, spotřební daň 8.250 Kč za tunu a DPH 23 %, položka 2710 00 79 topné oleje v sazebníku neuvedené podléhají odvozeně od sousedních položek všeobecnému clu 17 % a odvozenému clu 5,8 %, DPH 5 %. Z těchto zjištění pak vyplývá ve zprávě doporučení, že vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem doloženým následnou kalkulací vycházející z předložených číselných podkladů a skutečností zjištěných v Chemopetrolu a z daňových propočtů, se nedoporučuje obchodní transakce uskutečnit podle článku 3 a 4 . Pokud přesto k uvažované transakci dojde, nedopustí se mandant (s ohledem na to, že zpráva je vyhotovována pro potřeby [redacted], jde tedy o [redacted], z hlediska zákonů o spotřební dani a dani z přidané hodnoty, žádných přestupků, pokud zboží ten bude deklarovat tak, jak je uvedeno v dodacím listu a faktuře při použití správné sazby DPH při prodeji.

[redacted] byl vyslechnut jak v přípravném řízení tak v hlavním líčení. Ve svém výslechu u vyšetřovatele uvedl, že obžalovaný [redacted] je jeho vzdálený příbuzný. V květnu 1993 pro něj dělal kompletní posouzení obchodování s ropnými produkty včetně topných olejů. Je pravda, že v mandátní smlouvě se vyskytlo i jméno [redacted]. O konkrétních aktivitách obžalovaného [redacted] údajně nic neví.

Když byl vyslechnut svědek [redacted] v hlavním líčení tak uvedl, že zná obžalovaného [redacted] a zná i obžalovaného [redacted] ale toho zná z doby dřívější, bez souvislosti s projednávanou věcí. Dále vypovídal zcela shodně jako u vyšetřovatele a dodal, že zpráva, kterou vypracoval, má jednak část textovou a jednak je tam rozbor kalkulace cen LTO a motorové nafty. Účelem jeho zjišťování bylo, zda při užité ceně ropného produktu, on sám nevěděl jakého, se vyplatilo nakupovat a prodávat. Jeho závěr byl takový, že kdyby to všude probíhalo jak je uvedeno ve třetím a čtvrtém sloupci, tak ten nákup se nevyplatí. Z tohoto důvodu uvedl, že vše považuje jednoznačně za cenový nesmysl. K tomu co dělal, neměl od obžalovaného [redacted] žádné písemné doklady. Pokud je v rozboru kalkulace cen uvedena cena 9.850 Kč za tunu pak on neví, zda jde o cenu nafty či LTO, ten propočet je udělaný jak na motorovou naftu tak na LTO. Když se pak podíval do jím vypracované kalkulace tak uvedl, že vidí, že třetí sloupec je nafta a čtvrtý sloupec je LTO.

Svědek dále uvedl, že když ten svůj rozbor předal obžalovanému [redacted], tak ten se k němu nijak nevyjadřoval. On tehdy nevěděl proč se o to [redacted] zajímal, pouze o to požádal, zaplatil a odešel. Ty základní ceny musel tehdy [redacted] dát, neví proč jsou ve dvou variantách, spotřební daň 8.250 Kč spočetl on a vyhotovil i součet, vypočetl i DPH a tím dospěl k pořizovací ceně ve dvou variantách. Ze závěru jeho zprávy vyplývá, že kdyby dotazovatel nakoupil zboží jako LTO a prodával jako LTO bez spotřební daně, s DPH 5 %, pak by vše bylo v pořádku. Kdyby zboží nakoupil jako LTO a prodal jako motorovou naftu bez spotřební daně s 5 % DPH, pak by to v pořádku nebylo a došlo by k daňovému úniku.

K výpovědi [redacted] se v hlavním líčení obžalovaný [redacted] vyjádřil tak, že ta čísla vůbec neodpovídají cenám, které tehdy byly na trhu. On si ten rozbor nechal udělat proto, že pracoval u firmy [redacted] a chtěl mít přehled o tom, za kolik se zboží kupuje a prodává. Chtěl to vědět proto, aniž by s těmito komoditami chtěl obchodovat. K tomu považuje soud za nutné připomenout, že částka 9.850 Kč za jednu tunu je skutečně příliš vysoká jako cena topného oleje a nízká jako cena motorové nafty, obžalovaný [redacted] měl pravdu, když tvrdil, že šlo o cenu, která neodpovídá cenám na trhu. Tato cena se však téměř shodovala s cenou, za kterou prodávala ropný derivát firma [redacted] obžalovanému [redacted].

I když obžalovaný [redacted] se snažil uvedené listinné důkazy zlehčit, soud je považuje za velmi důležité. Podstatné je to, že [redacted] požádal o provedení rozboru [redacted] 17. 5. 1993, rozbor byl proveden 26. 5. 1993 a první obchodní případ mezi firmami [redacted] a [redacted] proběhl počínaje dnem 27. 5. 1993. Je tedy prokázáno, že obžalovaný [redacted] se těsně před obchodováním zajímal o okolnosti provádění obchodů s LTO a s motorovou naftou. Ze závěrů [redacted] byl o důsledcích informován. Navíc jméno [redacted] na mandátní smlouvě dává jednání obžalovaného [redacted] s [redacted] do souvislosti s obchody s [redacted].

Soud se dále zabýval otázkou, kdo byl povinen platit spotřební daň v souvislosti s obchodními operacemi, na kterých se obžalovaní podíleli. Vycházel z toho, že spotřební daň je nepřímou daní, která je upravena v zákoně č. 587/1992 Sb. o spotřebních daních. Tato právní norma upravuje podmínky zdaňování uhlovodíkových paliv a maziv, lihu a lihovin, piva, vína a tabákových výrobků spotřebními daněmi. U spotřební daně jde o typickou nepřímou daň a poplatníkem této daně, tedy osobou, která je v konečné fázi tohoto zdanění zatížena, je spotřebitel. Je nutno odlišovat pojem poplatníka daně a plátce daně. Plátcem daně je ten subjekt, ať již fyzická nebo právnická osoba, která tuto spotřební daň do státního rozpočtu odvádí.

O tom, kdo je plátcem spotřební daně hovoří zákon 587/1992 Sb. jednak v § 3, tedy ve společných ustanoveních, která jsou platná pro všechny vybrané výrobky. Další část vymezení pojmu plátce daně je pak v § 18 uvedeného zákona v části druhé, hlava první, která se zabývá daní z uhlovodíkových paliv a maziv.

Podle § 3 odst. 1 zákona o spotřební dani jsou plátci spotřební daně všechny právnické a fyzické osoby, které v tuzemsku vybrané výrobky vyrábějí, nebo kterým mají být vyvážené nebo dovážené výrobky propuštěny. Obecné vymezení pojmu plátce daně nedoznalo od vyhlášení zákona o spotřební dani do současné doby změny.

§ 18 zákona o spotřební dani v původním znění, platný v době od 1. 1. 1993 do 1. 8. 1993 doplňoval obecné ustanovení zákona o plátci daně (§ 3 zákona) jen o údaj, že plátcem daně je také, za určitých podmínek, i Správa hmotných rezerv.

Novela zákona o spotřební dani zák. č. 199/1993 Sb. zákon doplnila v § 18 o odstavec druhý, podle kterého jsou plátci daně také ti, kteří získají směsi paliv a maziv bez daně a použijí je jako pohonnou hmotu. Další novelizace zákona se již netýkají projednávané věci, protože obchodní operace, kterými se soud zabývá, probíhaly od konce května 1993 do poloviny srpna 1993. Režim původního znění zákona o spotřební dani by se měl týkat bodů 1 - 21) a operace pod bodem 22 a 23) již probíhaly v režimu zákona o spotřební dani po první novele.

Soud se musel zabývat námitkou obhajoby, podle které, ve smyslu § 18 zák. o spotřební dani v původním znění, obžalovaný [redacted] jako podnikatel fyzická osoba plátcem daně nebyl. Soud si uvědomuje, že judikatura zabývající se řešením tohoto problému se postupně vyvíjí. Ztotožnil se s názory, které byly vyjádřeny v nálezu Ústavního soudu České republiky ze dne 27. 6. 2000, sp. zn. II ÚS 157/97. Ústavní soud rozhodoval o ústavní stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 2. 1997, č.j. 22 Ca 88/96 - 34. Krajský soud v Plzni vycházel z toho, že právní názor Ústavního soudu je pro obecné soudy závazný. Ústavní soud v tomto rozhodnutí se zabýval pouze otázkou ústavnosti rozhodování Krajského soudu v Ostravě, pokud ten rozhodoval o tom, kdo je v konkrétním případě plátcem daně, neřešil žádné možné trestněprávní důsledky na to navazující.

Soud se zabýval otázkou, zda zákonodárce při tvorbě zákona chtěl připustit, že dojde k situaci, že daňoví poplatníci, tedy spotřebitelé, spotřební daň v ceně motorové nafty, kterou nakoupí, zaplatí, a nebude existovat žádný plátce daně, který daň odvede do státního rozpočtu a v důsledku toho tedy zaplacená spotřební daň poplatníky zůstane u podnikatelských subjektů, které s produktem obchodovaly. Soud dospěl k závěru, že takovýto úmysl zákonodárce je vyloučen a pro své závěry našel oporu i v citovaném nálezu Ústavního soudu České republiky.

Ustanovení § 18 zákona o spotřební dani nelze posuzovat samostatně bez souvislosti s ustanovením § 3 odst. 1 tohoto zákona. V původním znění zákona je totiž pojem plátce daně, až na výjimku týkající se Správy hmotných rezerv, vymezen pouze v § 3 zákona. Podle názoru soudu, pokud podnikatelský subjekt fyzická osoba [redacted] nakoupil ropný produkt, označený jako lehký topný olej nebo plynový olej a to bez spotřební daně a prodával jej jako motorovou naftu za cenu zahrnující spotřební daň, kterou však neodvedl, je nutno tuto jeho činnost postavil naroveň výrobě ve smyslu § 4 odst. 1 zák. o spotřebních daních. Jiný výklad by dovoloval zjevné porušování zákona a obcházení daňové povinnosti. Nic na tom nemění ta skutečnost, že speciální ustanovení uvedené v § 18 zák. o spotřební dani takovou situaci výslovně neuvádí.

Když se pak soud zabýval důvodem postupných novel o spotřební dani, první byla novela zák. č. 199/1993 Sb., pak dospěl k závěru, že zákonodárce pouze postupně odstraňoval pochybnosti, které zapříčinily snahy některých podnikatelských subjektů zákon při interpretaci v jejich prospěch zneužít. Soud dospěl k závěru, že účinností novely zákonem č. 199/1993 Sb. nedošlo k rozšíření okruhu plátců daně.

Podle ustanovení § 2 odst. 7 zák. č. 337/1992 Sb. o správě daně a poplatků, se při uplatňování daňových zákonů vždy bere v úvahu skutečný obsah právního úkonu nebo jiné

skutečnosti rozhodné při stanovení či vybírání daně, pokud je zastřen vztahem formálně právním a liší se od něj. Soud tedy dospěl k závěru, že k přímému poškození státu na spotřební dani došlo, a to v rozhodující míře, při operaci prováděné podnikatelským subjektem obžalovaným [redacted]. On a případně další osoby, které se na jeho jednání podílely, jednaly v úmyslu vybrat od daňového poplatníka, tedy od spotřebitele daň, ale neodvést ji státu.

Shora citovaný nález Ústavního soudu k této otázce zaujal jednoznačné stanovisko. Své závěry odůvodnil tím, že výrazům použitý v textu zákona je třeba rozumět v tom smyslu, jaký mají obecně ve spisovném jazyce, není-li relevantní důvod pro odlišnou interpretaci. Při výkladu pojmu „výroba" dospěl Ústavní soud k závěru, že při interpretaci zákona z počátku z počátku devadesátých let se nemůže vycházet z dřívějšího ideologicky podmíněného, zužujícího, čistě materialistického smyslu slova. Uvedený právní pojem je ve svém skutečném významu mnohem širší. Pokrývá nejen proces vytváření materiálních statků, ale jakoukoliv cílevědomou činnost, která směřuje ke vzniku statků jak hmotných tak nehmotných, sloužících k uspokojování určité potřeby, jíž může být i dosažení zisku. Ústavní soud poukázal i na odpovídající významovou náplň cizojazyčných ekvivalentů, poukázal i na definici „výroby" obsažené v novele zákona o spotřební dani zák. č. 148/1995 Sb., i když tato zákonná definice není právně rozhodná pro posuzování daňové povinnosti vzniklé před účinností tohoto zákona. Definice zavedená tímto zákonem charakterizuje výrobu jako proces, při němž vybraný výrobek vznikne nebo dozná změn ve své podstatě či ve vnější úpravě. Ústavní soud dospěl k závěru, že zákonodárce nechtěl rozlišovat, z hlediska plátcovství daně, mezi různými kategoriemi osob disponujícími uhlovodíkovými palivy a mazivy se stejným cílem dosáhnout zisku. Dospěl k závěru, že nelze z ničeho dovodit, že by záměrem zák. č. 587/1992 o spotřebních daních bylo postupovat proti principu rovnosti před zákonem a nediskriminace tím, že by libovolně postihoval jen určité kategorie takových osob. Ústavní soud dospěl k závěru, že postupnými novelami zákonodárce nezamýšlel okruh plátců daně rozšířit, ale pouze upřesnit. Z důvodové zprávy k pozdější novele zák. č. 136/1994 Sb. vyplývá, že důvodem novely je zájem na ochraně konečných spotřebitelů tzv. motorové nafty před nepoctivými obchodníky a zájmem na zamezení daňových úniků. Z toho vyplývá, že obchodování s ropnými produkty získanými bez spotřební dani a dále prodávanými jako pohonné hmoty, bylo v rozporu již s právem platným platným od 1. 1. 1993.

Při ztotožnění se s argumentací citovaného nálezu Ústavního soudu dospěl Krajský soud v Plzni k závěru, že obžalovaný [redacted], jako podnikatelský subjekt fyzická osoba, byl plátcem spotřební daně po celé sledované období a nikoliv až od 1. 8. 1993. Po celé toto období měl z každé tuny ropného produktu, který nakoupil jako lehký topný olej či plynový olej a prodal jako motorovou naftu, zaplatit spotřební daň ve výši 8.250 Kč. Spotřební daň však nikdy neplatil a vznikla tak u každé z obchodních operací škoda uvedená ve výrokové části u každé z jednotlivých operací.

Obchodními operacemi obžalovaní zkrátili, společně s dalšími subjekty, proti kterým nebyla podána obžaloba, spotřební daň v celkové výši 127.987.435 Kč. Tato částka však nezůstala celá obžalovaným. Jestliže oni, formálně pouze [redacted], nakoupili ropné produkty za 210.973.808 Kč a prodali za 122.108.947 Kč měli zisk ve výši 88.864.861 Kč. Protože nakoupili a prodali 15.512,78 tuny ropného produktu, zůstalo jim 5.728,50 Kč z jedné tuny. Zbytek do částky 8.250 Kč za tunu, tj. 2.521,50 Kč zůstal u jiných podnikatelských subjektů. Tento výpočet vychází ze součtů všech hodnot ve všech 23 operacích, při každé z nich mohou být rozdíly, když především prodejní cena [redacted] se měnila.

Ropný produkt, se kterým se obchodovalo byl dovezen prostřednictvím Chemapolu, okolnosti, za kterých se tam obchodovalo nebyly objasněny, osoba, která se v tomto podniku obchodem s LTO zabývala, [redacted], zahynula při podezřelé dopravní nehodě. Část zisku ze zkrácení spotřební daně zůstala u dalších podnikatelských subjektů, v nyní posuzovaném případě šlo o podnikatelský subjekt, který se označoval jako [redacted], který nakupoval i prodával LTO ve velkých objemech bez toho, aniž by vyvíjel nějakou konkrétní činnost mimo administrativní, s neúměrně vysokou obchodní marží, která byla vlastně skrytým podílem na krácení daně. Skupina lidí, která byla sdružena v občanském sdružení [redacted] pak získala miliardové částky, protože neprodávala LTO pouze obžalovaným [redacted] a [redacted].

Další část zisku pak získal [redacted], který již ropný produkt nakupoval jako motorovou naftu a prodával jako motorovou naftu bez jakéhokoliv skladování a nákladů získal nepřiměřené částky na obchodní marži, která opět byla krytím podílu na krácení spotřební daně. Tento obchodník, který jen přijímal a vystavoval faktury a podepisoval a částečně razítkoval „nové podeje", měl zisk na jedné tuně ropného produktu přibližně 600 Kč, což při celkovém objemu obchodovaného zboží (15.512,78 tun) činí více než 9.300.000 Kč (před zaplacením DPH). Než se ropný produkt od [redacted] dostal k zákazníkovi, ve většině případů prošel dalšími obchodními operacemi a každý další obchodník získal ze zkrácené spotřební daně svůj podíl. Ke všem těmto ziskům však mohlo dojít jen proto, že jeden z podnikatelských subjektů zaměnil formálně ropný produkt s LTO na motorovou naftu a tímto podnikatelským subjektem byl právě [redacted], jehož práci řídil obžalovaný [redacted] Oni oba zodpovídají za škodu způsobenou zkrácení spotřební daně v plné výši, tj. ve výši 127.980.435 Kč, proti dalším podnikatelským subjektům případně odpovědným orgánům těchto subjektů obžaloba podána nebyla.

Obžaloba kladla za vinu oběma obžalovaným i zkrácení daně z přidané hodnoty. Daň z přidané hodnoty byla v roce 1993 upravena a dosud upravena je zákonem č. 588/1992 Sb. Podle § 10 tohoto zákona vzniká povinnost zaplatit daň na výstupu dnem uskutečnění zdanitelného plnění a tuto daň je povinen plátce daně uvést do daňového přiznání za zdaňovací období, ve kterém se zdanitelné plnění uskutečnilo. Obžalovanému [redacted] vznikla daňová povinnost tím, že ropný produkt, označený jako motorová nafta, prodal [redacted] a vystavil mu fakturu. Z každé takovéto faktury měl pak zaplatit DPH ve výši 23 %.

Podle § 19 a následujících zákona o dani z přidané hodnoty má plátce nárok na odpočet daně, pokud jím přijatá zdanitelná plnění uskutečněná jiným plátcem použije při podnikání. Plátce DPH obžalovaný [redacted] měl tedy právo z každé faktury provést odpočet daně, tedy daně na vstupu, ve výši 23 % z částky uvedené na faktuře podnikatelského subjektu, který se označoval jako [redacted]. Tento podnikatelský subjekt totiž byl plátcem DPH.

Podle závěrů soudu u každé z 23 obchodních operací uvedených ve výrokové částku rozsudku měla být daň na vstupu a výstupu vypočtena následujícím způsobem.

Tabulka

Obchodní případ	*Daň na vstupu*	*Daň na výstupu*
1.	1.338.683,90	1.502.711,50

2.	2.199.800,50	2.469.339,80
3.	1.955.596,20	2.826.516,60
4.	1.919.350,50	2.774.128,90
5.	1.058.251,20	1.529.541,10
6.	946.698,70	1.368.309,20
7.	345.301,90	499.081,20
8.	871.656,30	1.259.846,40
9.	433.540,80	626.617,20
10.	348.117,00	503.150,20
11.	1.661.055,90	2.400.803,40
12.	1.325.959,20	1.916.472,10
13.	1.550.524,10	2.241.046,60
14.	385.840,70	557.674,00
15.	1.390.884,70	2.010.312,10
16.	699.313,20	1.010.750,80
17.	1.610.998,20	2.328.452,60
18.	960.862,90	1.388.781,10
19.	949.654,90	1.372.581,60
20.	1.892.606,10	2.735.473,90
21.	1.481.428,60	2.141.179,50
22.	2.068.415,40	2.989.579,50
23.	690.517,70	998.035,40
Celkem	**28.085.056,60**	**39.450.384,70**

Rozdíl mezi daní na výstupu a daní na vstupu činí 11.365.328,10 Kč. V této výši byla daňová povinnost daňového poplatníka [redacted] na DPH za druhé a třetí čtvrtletí roku 1993.

Obžalovaný [redacted] za uvedená zdaňovací období skutečně podal daňová přiznání. V nich se objevuje daň na vstupu a výstupu v sazbě 5 % a tato daň nemůže mít žádnou souvislost s posuzovanou věcí, neboť u ropných produktů byla vždy v tomto roce daň 23 %. Obžalovaný [redacted] nemohl být nikdy vyslechnut, soud tedy mohl vycházet pouze z listinných důkazů a v případě pochybností je musel interpretovat v prospěch obžalovaného. Dále proto vycházel pouze z DPH v sazbě 23 %.

Za druhé čtvrtletí roku 1993 uvedl obžalovaný [redacted] daň na vstupu v sazbě 23 % celkové výši 15.116.158 Kč a uplatnil odpovídající daň na výstupu v celkové výši 15.359.243 Kč. Z toho vyplývá jeho daňová povinnost ve výši 243.085 Kč. V daňovém přiznání se tato položka mírně lišila, což je způsobeno tím, že se počítalo i s daní v sazbě 5 %.

V daňovém přiznání za třetí čtvrtletí roku 1993 uvedl obžalovaný [redacted] daň na vstupu v sazbě 23 % ve výši 23.674.694 Kč a odpovídající daň na výstupu ve výši 24.091.144 Kč. Vypočtená daň s odhlédnutím od daně v sazbě 5 %, pak je 416.450 Kč. Podle daňového

přiznání tedy měl obžalovaný zaplatit za obě čtvrtletí celkem 659.535 Kč. Ze zprávy Finančního úřadu v [redacted] vyplývá, že tuto daň obžalovaný [redacted] skutečně zaplatil.

Jestliže na základě výpočtů podle daňových dokladů měl obžalovaný [redacted] zaplatit za druhé a třetí čtvrtletí roku 1993 částku 11,365.328 Kč a zaplatil částku 659.535 Kč, ve skutečnosti DPH zkrátil o částku 10.705.793 Kč. Soud se tedy neztotožnil s výpočtem zkrácení DPH tak, jak byl uveden v obžalobě. Soud nezjistil, jakým způsobem státní zástupce při výpočtu DPH vycházel, v každém případě je patrno, státní zástupce nepočítal s právem plátce daně odpočíst daň na vstupu a vycházel pouze z daně na výstupu.

U krácení DPH se nepodařilo prokázat, že by se na něm účastnil i obžalovaný [redacted]. Obžalovaný [redacted] vyslechnut nebyl a obžalovaného [redacted] tedy z tohoto jednání neusvědčil. Obžalovaný [redacted] nikdy k otázce placení DPH firmou [redacted] nevypovídal. Ze způsobu obchodování obou obžalovaných a jejich bezprostředních obchodních partnerů vyplynulo, že všichni jednali ve snaze dosáhnout zisku na základě krácení spotřební daně, nelze však dovodit, že obžalovaný [redacted] a obchodní partneři věděli, že obžalovaný [redacted] krátí i DPH. Soud proto za tuto část jednání uznal vinným pouze obžalovaného [redacted] a nikoliv i obžalovaného [redacted]

Ze všech shora uvedených důvodů považoval soud objektivní stránku trestného činu ve vztahu k spotřební dani u obou obžalovaných a u obžalovaného [redacted] i ve vztahu k DPH, za prokázanou. Soud se však musel zabývat dále stránkou subjektivní.

Úmysl zkrátit spotřební daň je u obžalovaného [redacted] prokázán tím, že tento obžalovaný přijímal faktury od podnikatelského subjektu, který se označoval jako [redacted], kde bylo uvedeno, že zboží nesmí být použito jako pohonná hmota do spalovacích motorů a z této skutečnosti a z prodejní ceny musel vědět, že z ropného produktu nebyla zaplacena spotřební daň. Sám však vystavoval faktury [redacted], kde uváděl, že cena zboží je včetně spotřební daně. Jako plátce spotřební daně se však ani nezaregistroval a neodváděl ji. Z těchto skutečností vyplývá, že obžalovaný [redacted] jednal v úmyslu zkrátit spotřební daň.

Obžalovaný [redacted] podal Finančnímu úřadu v [redacted] za druhé a třetí čtvrtletí přiznání k DPH, které neodpovídalo objemu zboží, se kterým obchodoval a uváděl daňové základy neodpovídající cenám, za které nakupoval a prodával. Tím, že podal naprosto zkreslené daňové přiznání jednal v úmyslu zkrátit daň z přidané hodnoty.

Při hodnocení objektivní stránky trestného činu dospěl soud k závěru, že role obžalovaného [redacted], při posuzovaných obchodech, jejichž účelem bylo vytvořit zisk krácením spotřební daně, byla druhotná. Dospěl k závěru, že veškerou jeho obchodní činnost řídil obžalovaný [redacted], když to byl on, kdo poprvé kontaktoval podnikatele [redacted] a [redacted], přebíral v hotovosti platby a to i za [redacted] a bezhotovostní platby procházely přes jeho účet. Podle názoru soudu celé obchodování bylo spíše obchodování obžalovaného [redacted] na jméno obžalovaného [redacted], který však o všem byl informován. Z tohoto důvodu je i u obžalovaného [redacted] prokázána subjektivní stránka trestného činu, pouze však ve vztahu ke krácení spotřební daně, nikoliv již ve vztahu ke krácení daně z přidané hodnoty.

Při posuzování právní kvalifikace jednání obžalovaných se soud nejdříve musel zabývat ustanovením § 16 odst. 1 tr. zák. Podle tohoto ustanovení se trestnost činu posuzuje podle zákona účinného v době, kdy byl spáchán. Podle pozdějšího zákona se posuzuje jen

tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější. Od roku 1993, kdy byl čin spáchán došlo ke změně ustanovení § 148 tr. zák., jde však o změnu, která se sama o sobě nedotkla trestnosti jednání obou obžalovaných, není tedy pro pachatele příznivější. Otázku, který ze zákonů je pro pachatele příznivější, je však nutno řešit komplexně, je nutno se zabývat všemi trestněprávními normami, jejichž souhrn může být rozhodující pro trestnost činu. Tu v daném případě ovlivňuje i ustanovení § 89 odst. 11 tr. zák. po novele zák. č. 265/2001 Sb., které nově stanoví pojem škody velkého rozsahu (ten byl dříve jinak upraven v § 89 odst. 14 tr. zák.). Nově stanovená hranice 5.000.000 Kč, od které je vzniklou škodu možno považovat za škodu velkého rozsahu, je pro pachatele příznivější než dřívější hranice 1.000.000 Kč. Trestní zákon po novele zák. č. 265/2001 Sb. je tedy v tomto konkrétním případě pro pachatele příznivější a soud jej proto aplikoval.

Další otázkou, kterou se soud musel zabývat byla otázka spolupachatelství obou obžalovaných k trestnému činu krácení spotřební daně. Je nepochybné, že pachatelem trestného činu je obžalovaný [redacted] a soud se musel zabývat účastí obžalovaného [redacted], neboť ten po stránce formální nebyl podnikatelským subjektem a nemohl být také plátcem spotřební daně. Spolupachatelství předpokládá páchání trestného činu společným jednáním a vyžaduje i prokázání úmyslu, který k předpokládanému následku směřuje. O společné jednání jde tehdy, jestliže každý ze spolupachatelů naplnil svým jednáním všechny znaky skutkové podstaty trestného činu, nebo jestliže každý ze spolupachatelů svým jednáním uskutečnil jen některý ze znaků skutkové podstaty trestného činu, jež je pak naplněna jen souhrnem těchto jednání a nebo jestliže jednání každého ze spolupachatelů je alespoň článkem řetězu, přičemž jednotlivé činnosti směřují k přímému vykonání trestného činu. Podle závěru soudu bylo jednání obou obžalovaných spácháno ve spolupachatelství, když obžalovaný [redacted] věděl, že v rámci svého podnikání přijímá a vystavuje faktury jiné za účelem zisku ze zkrácení spotřební daně, obžalovaný [redacted] se záměrně vyhýbal tomu, aby jakékoliv faktury zněly na jeho jméno, sám vlastně nebyl ani podnikatelem, podnikatele [redacted] a [redacted] zkontaktoval, obchodní činnost [redacted] řídil v součinnosti s [redacted], veškeré finanční toky spolu s [redacted] kontroloval a přímo i prováděl a měl z nich zisk. Sám tento zisk odůvodňoval tím, že měl uzavřenou s obžalovaným [redacted] zprostředkovatelskou smlouvu, která mu tento zisk, jako oprávněný, přinášela, i když nikdy neřekl v jaké to bylo výši.

Pachatelem i spolupachatelem trestného činu podle § 148 tr. zák. může být nejen subjekt daně, ale kdokoliv, kdo svým úmyslným jednáním způsobí, že zákonná daň nebyla vyměřena jinému subjektu, nebo byla zkrácena. Subjekt daně a subjekt trestného činu zkrácení daně nemusí být totožný. U spolupachatelství tohoto trestného činu je lhostejné, zda subjektem daně byli všichni spolupachatelé či jen někteří z nich, anebo zda subjektem daně byla osoba rozdílná od spolupachatele. Podle názoru soudu jde tedy, pokud jde o spotřební daň, u obou obžalovaných, o spolupachatelství k trestnému činu ve smyslu § 9 odst. 2 tr. zák. a nikoliv u obžalovaného [redacted] o některou z forem účastenství k trestnému činu, jaké předpokládá ustanovení § 10 odst. 1 tr. zák.

S ohledem na nutnost aplikace trestního zákona po novele zákonem č. 265/2002 Sb. obžalovaní spáchali jako spolupachatele podle § 9 odst. 2 tr. zák. trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby tak, jak jej vymezuje ustanovení § 148 odst. 1 tr. zák. účinného po 1. 1. 2002. Škoda v celkové výši 138.686.228 Kč, kterou spoluzpůsobil obžalovaný [redacted], tedy souhrn zkrácené spotřební daně a daně z přidané hodnoty, a škoda ve výši 127.980.438 Kč, způsobená krácením spotřební daně, za kterou odpovídá i obžalovaný [redacted], mnohonásobně převyšuje hranici 5.000.000 Kč, která je § 89 odst. 11 tr. zák.

stanovena jako dolní hranice, při které je možno škodu považovat za škodu velkého rozsahu. Obžalovaní tedy spáchali trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, odst. 4 tr. zák.

Narozdíl od obžaloby dospěl soud k závěru, že oba obžalovaní trestný čin dokonali a nikoliv, že by jejich jednání dospělo toliko do stádia pokusu tak, jak to tvrdila obžaloba. Zkrácení daně je takové jednání, v důsledku něhož je pachateli jako poplatníkovi vyměřena nižší daň nebo k vyměření této dávky vůbec nedojde.

Krajská státní zástupkyně ve své závěrečné řeči navrhovala, aby jednání obžalovaného [redacted] bylo kvalifikováno jako jednání zvláště nebezpečného recidivisty podle § 41 odst. 1 tr. zák. Soud se touto otázkou zabýval a dospěl k závěru, že formální podmínky pro tuto kvalifikaci dány jsou. Obžalovaný [redacted] totiž byl odsouzen rozsudkem Okresního soudu Brno - venkov ze dne 4. 6. 1981 k souhrnnému trestu odnětí svobody na deset roků a šest měsíců za trestné činy dle § 132 odst. 1 písm.b), odst. 2 písm. b,c) tr. zák. a podle § 234 odst. 1,2 písm. b) tr. zák., pro který byl uznán vinným rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 22. 8. 1979, sp. zn. 1 T 12/79. Obžalovaný [redacted] tedy jednáním, pro které je odsuzován, spáchal zvlášť závažný úmyslný trestný čin, ač byl pro jiný zvlášť závažný trestný čin dříve potrestán. Z trestu, který mu byl uložen, odpykal podstatnou část, když byl 2. 6. 1986 podmíněně propuštěn a byla mu stanovena zkušební doba na sedm roků. V důsledku amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 1990 však tato lhůta podmíněného propuštění byla zrušena.

Soud se však zabýval otázkou, zda jsou dány i materiální podmínky pro navrhovanou kvalifikaci, tedy zda okolnost předchozího odsouzení pro zvlášť závažný trestný čin, zejména vzhledem k délce doby, která uplynula od posledního odsouzení, podstatě zvyšuje stupeň nebezpečnosti trestného činu pro společnost. Dospěl k závěru, že tato materiální podmínka splněna není. Zvlášť závažný trestný čin, totiž obžalovaný [redacted] spáchal před více než dvaceti léty. Soud také vzal v úvahu pokročilý věk obžalovaného a skutečnost, že nejzávažnější trestná činnost, pro kterou byl dříve odsouzen, byla poněkud jiného charakteru. Soud tedy jednání obžalovaného [redacted] neposoudil jako jednání zvláště nebezpečného recidivisty ve smyslu ustanovení § 41 odst. 1 tr. zák. Při této kvalifikaci by byl ukládán trest v rozmezí od 10 do 15 roků.

Za této situace ukládal soud obžalovanému [redacted] trest v rámci trestní sazby § 148 odst. 4 tr. zák., tedy v rozmezí od pěti do dvanácti roků. Trest byl ukládán jako souhrnný, s ohledem na to, že tento obžalovaný byl odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Chebu ze dne 25. 8. 1999, č.j. 4 T 99/96-199 pro trestný čin nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 2 písm. b), odst. 3 písm. b) tr. zák. k trestu odnětí svobody na patnáct měsíců, jehož výkon mu byl odložen na zkušební dobu do 16. 2. 2002 a trestu propadnutí věci. Okresní soud v Chebu dosud nerozhodl, zda se ve zkušební lhůtě podmíněného odsouzení osvědčil. Nyní posuzovaný trestný čin spáchal obžalovaný [redacted] dříve, než byl soudem prvého stupně vyhlášen shora uvedený odsuzující rozsudek. Soud tedy zrušil výrok o trestu, který byl uložen obžalovanému [redacted] Okresním soudem v Chebu z 25. 8. 1999 a uložil mu souhrnný trest za oba trestné činy.

Když se soud zabýval, při úvaze o trestu, který je třeba obžalovanému [redacted] uložit, přitěžujícími okolnostmi, dospěl k závěru, že je dána přitěžující okolnost podle § 34 písm. f) tr. zák. Jde o přitěžující okolnost velice výraznou, neboť obžalovaný způsobil svým jednáním vyšší škodu, škodu, která více než pětadvacetinásobně převyšuje hranici 5.000.000 Kč, která byla rozhodující pro kvalifikaci jeho jednání. Další přitěžující okolností je okolnost

podle § 34 písm. ch) tr. zák., neboť obžalovaný [redacted] v trestné činnosti pokračoval delší dobu. Je dána i přitěžující okolnost § 34 písm. i) tr. zák., neboť byl ukládán trest souhrnný za více trestných činů.

Nejvýraznější přitěžující okolností však byla okolnost podle § 34 písm. j) tr. zák. Jestliže neposoudil soud jednání obžalovaného jako jednání zvláště nebezpečného recidivisty podle § 41 odst. 1 tr. zák., pak předchozí odsouzení musel vzít v úvahu velice výrazně při hodnocení jeho trestní minulosti. Vzal tedy v úvahu, že obžalovaný [redacted] byl odsouzen pro závažný trestný čin loupeže, tedy trestný čin, který je zároveň trestným činem proti majetku jiného, ale mající v sobě i prvek násilí.

Žádnou polehčující okolnost ve smyslu ustanovení § 33 tr. zák. soud neshledal. Při výměře trestu však vzal v úvahu vyšší věk obžalovaného, který dosáhne v letošním roce [redacted] roků a jeho zdravotní stav zjištěným znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví kardiologie, podle kterého obžalovaný sice byl schopen se účastnit hlavních líčení, objektivně však bylo zjištěno onemocnění oběhového systému. Za uvedené situace dospěl soud k závěru, že obžalovanému [redacted] je nutno uložit nepodmíněný trest odnětí svobody, a to v horní polovině zákonné trestní sazby, za přiměřený považoval trest odnětí svobody v trvání deseti roků. S ohledem na věk obžalovaného použil soud zmírňovacího ustanovení trestního zákona uvedeného v § 39a odst. 3 tr. zák. a obžalovaného zařadil pro výkon trestu do věznice s ostrahou, když jinak by měl být zařazen podle § 39a odst. 2 písm. d) tr. zák. do věznice se zvýšenou ostrahou.

Soud dále uložil obžalovanému [redacted] trest propadnutí majetku podle § 51 odst. 1 tr. zák. Podle tohoto ustanovení je trest propadnutí majetku možno uložit pachateli, který byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za závažný úmyslný trestný čin, jímž získal, nebo se snažil získat majetkový prospěch. I když soud vycházel z toho, že celková způsobená škoda zkrácení spotřební daně ve výši 127.980.435 Kč byla rozdělena ve skutečnosti mezi více osob, je nutno počítat s tím, že obžalovaný svoji trestnou činností získal finanční prostředky v řádu několika desítek milionů Kč. Že obžalovaný [redacted] v době páchání trestné činnosti, disponoval značným množstvím peněz vyplývá z mnoha zjištěných skutečností. Je nutno poukázat na výpověď svědka [redacted] z přípravného řízení, když ten uvedl,že při jednání o koupi pozemku v [redacted] na předpokládanou stavbu benzínové čerpací stanice. Společnosti [redacted], obžalovaný [redacted] neočekávaně řekl, že požadovanou částkou 7.500.000 Kč disponuje a ještě ten den ji jako zálohu zaplatil. Bylo také zjištěno, a to i z výpovědi obžalovaného [redacted], že v kritické době značné prostředky vložil do společnosti [redacted] a ta rekonstruovala objekt [redacted] v blízkosti [redacted], ve kterém je v nynější době v provozu nevěstinec, dále postavila čerpací stanici v [redacted]. O tom, že obžalovaný disponoval značnými finančními prostředky, svědčí i množství peněz, které byly zajištěny na některých účtech. Svědčí o tom i epizoda s nákupem dvou osobních vozů paní [redacted] za celkem 290.000,- Kč. Finanční prostředky nemohl obžalovaný [redacted] získat jinak, než trestnou činností, která je popsána v tomto rozsudku, v té době nebyl nikde zaměstnán, ani sám na vlastní účet nepodnikal. Tvrzení obžalovaného, že peníze získal darem či z dědictví po svém otci z Rakouska soud neuvěřil, obžalovaný o svém dědictví nepředložil žádný důkaz, ani důkaz o tom, že by finanční prostředky získané darem či dědictvím byly nějakým způsobem zpoplatněny. Obžalovaný [redacted] jednal ze zištné pohnutky, získal vysoké finanční částky, které mu není možno odčerpat jinak, než uložením trestu propadnutí majetku. Finanční prostředky, které získal, investoval do majetku po delší dobu a to se promítlo do jeho majetku jako celku a nikoliv jen do jeho částí. Trestem propadnutí majetku je proto nutno postihnout majetek celý, když je nutno počítat s tím, že

propadnutí majetku se ve smyslu § 52 odst. 1 tr. zák. nevztahuje na prostředky nebo věci, jichž je nezbytně třeba k uspokojení životních potřeb odsouzeného nebo osob, o jejichž život nebo výchovu je podle zákona povinen pečovat. Vlastníkem propadlého majetku se stane stát, tedy tentýž subjekt, jehož majetková podstata byla trestnou činností obžalovaného zkrácena.

Protože soud zrušil výrok o trestu, který byl obžalovanému [redacted] uložen rozsudkem Okresního soudu v Chebu ze dne 25. 8. 1999, č.j. 4 T 99/96-199, zrušil i tu část výroku tohoto soudu, kterým byl podle § 58 odst. 1 písm. a) a § 59 odst. 1 tr. zák. uložen trest propadnutí věci a to těch věcí, které jsou uvedeny pod položkou 1 - 22 výrokové části tohoto rozsudku, jde o zajištěné zbraně a střelivo. Jelikož svým rozsudkem Krajský soud v Plzni uložil trest propadnutí majetku jako celku, tedy i zajištěných zbraní a střeliva, nemohl již ve výroku o souhrnném trestu opakovat uložení trestu propadnutí věci.

Soud nevyhověl návrhu krajské státní zástupkyně a neuložil obžalovanému [redacted] trest zákazu činnosti v oblasti podnikání s registrací plátce DPH a spotřební daně. Podle ustanovení § 49 odst. 1 tr. zák. je takový trest možno uložit, dopustil-li se pachatel trestného činu v souvislosti s touto činností. Obžalovaný páchal trestnou činnost, aniž by byl podnikatelem a aniž by byl plátcem DPH či spotřební daně. Je tedy patrné, že takovouto trestnou činnost mohl páchat aniž by podnikatelem byl, za této situace se jeví uložení trestu zákazu činnosti jako nadbytečné. Soud vzal v úvahu i okolnost, že obžalovaný je osobou v důchodovém věku.

I obžalovanému [redacted] ukládal soud v rámci trestní sazby § 148 odst. 4 tr. zák. po novele zák. č. 265/2002 Sb., tedy v rozmezí od pěti do dvanácti roků. V jeho případě vzal soud v úvahu přitěžující okolnosti ve smyslu § 34 písm. f, ch) tr. zák. a to ze stejných důvodů jako u obžalovaného [redacted]. Soud jako okolnost přitěžující nehodnotil předchozí odsouzení obžalovaného [redacted] s ohledem na to, že šlo o odsouzení pro méně závažnou trestnou činnost k výchovným trestům před delší dobou. Soud však nemohl přiznat tomuto obžalovanému žádnou polehčující okolnost podle § 33 tr. zák., vzal v úvahu to, co vyplynulo ze všech provedených důkazů, totiž, že do značné míry byl obžalovaný [redacted] k trestné činnosti zneužit, když připustil, aby pod jeho jménem se prováděli obchody, jejichž průběh sám fakticky příliš neovlivňoval, i když věděl, že jsou prováděny za účelem krácení daně.

Při zhodnocení všech těchto okolností dospěl soud k závěru, že obžalovanému [redacted] je možno uložit ještě trest v dolní polovině trestní sazby, blíže však k této polovině a to v trvání osmi roků. I v případě tohoto obžalovaného použil soud ustanovení § 39a odst. 3 tr. zák. a pro výkon tohoto trestu jej zařadil do věznice s ostrahou.

Obžalovaný [redacted] zneužil k trestné činnosti skutečnosti, že jako podnikatel byl registrován jako plátce daně z přidané hodnoty. Soud v jeho případě proto vyhověl návrhu krajského státního zástupce a uložil mu i trest zákazu činnosti podle § 49 odst. 1 tr.zák. a to zákazu činnosti v oblasti podnikání s registrací plátce daně z přidané hodnoty. Nezakázal však tomuto obžalovanému podnikání s registrací plátce spotřební daně a to proto, že trestnou činnost páchal právě proto, že se jako plátce spotřební daně nenechal zaregistrovat. Trest zákazu činnosti uložil obžalovanému na maximální dobu, tedy na deset roků.

Poškozený Finanční úřad v [redacted] a Finanční úřad v [redacted] žádnou škodu neuplatnily a proto soud o náhradě škody nerozhodoval.

Soud se dále musel zabývat návrhem obžalovaného [redacted], který vyjádřil ve svém podání ze dne 7. 3. 2002 a podruhé v závěrečné řeči svého obhájce. Obžalovaný [redacted] navrhl, aby bylo trestní stíhání zastaveno podle § 223 odst. 1 tr. ř., neboť je nepřípustné podle § 11 odst. 1 písm. j) tr. ř. Argumentoval tím, že řízení proti němu běží již od roku 1995. Po tříletém přípravném řízení byla podána obžaloba, o které nebylo v dalších čtyřech letech rozhodnuto. Tvrdil, že se po celou dobu trestního řízení vždy řádně dostavoval a účastnil se všech úkonů, které byly nezbytné. On sám údajně svým chováním průtahy v řízení nezavinil. Podle jeho názoru trestní řízení proti němu nelze považovat za spravedlivý proces, neboť v trestním řízení není respektováno právo obviněného na projednání věci v přiměřené lhůtě. Odvolal se na článek 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, která byla publikována ve Sbírce zákonů pod č. 209/1992 Sb., k níž přistoupila i Česká republika. Rozsáhle pak argumentoval judikaturou Evropského soudu pro lidská práva, který za nepřiměřeně dlouhé považuje řízení delší než šest roků a ve kterých se opakovaně uvádělo, že problémy s obsazením soudů nemohou odůvodňovat nepřiměřeně dlouhé průtahy.

Doba, po které probíhá řízení, je skutečně tak dlouhá, jak je uváděno v podání obžalovaného. Přípravné řízení probíhalo téměř čtyři roky, při něm vyšetřovatelé shromažďovali rozsáhlý listinný materiál a vyslechli zhruba 250 svědků. Přípravné řízení bylo komplikováno tím, že v jeho průběhu vycházela postupně najevo další jednání obžalovaného, která zakládala podezření ze spáchání dalších útoků. Na jednání obžalovaného [redacted] navazovala jednání dalších spoluobžalovaných. Bylo vyslechnuto velké množství svědků, kteří žili na celém území České republiky, na celém území republiky byly také listinné důkazy, které bylo třeba shromáždit. Podle tehdy platného trestního řádu muselo vyšetřování proběhnout v rámci jednoho řízení, když se u obžalovaného [redacted] jednalo o jeden skutek.

Po podání obžaloby dne 25. 11. 1998 předseda senátu musel spis, který měl rozsah 10.000 listů a navíc znalecké posudky, jejichž nebyly číslovány, prostudovat. Celý spis má dvě po sobě následující číslování od svazku č. 1 do svazku č. 11 a svazek č. 12 započíná číslem 1. 14. 6. 1999 předseda senátu nařídil hlavní líčení na září 1999. Mezitím 26. 7. 1999 soud rozhodoval o návrhu na zrušení zajištění majetku.

Hlavní líčení bylo zahájeno dne 1. 9. 1999, probíhalo, a bylo odročeno dne 24. 9. 1999 na 5., 6. a 8. 10. 1999. Hned na to bylo nařízeno hlavní líčení na dobu od 2. do 25. 11. 1999.

Dne 2. 11. 1999 se obžalovaný [redacted] k hlavnímu líčení nedostavil a předložil pracovní neschopnost, když utrpěl zranění v důsledku dopravní nehody. Celý blok hlavních líčení nařízený na měsíc listopad 1999 tedy byl odročen.

16. 11. 1999 bylo nařízeno hlavní líčení na dny 7. až 9. 12. 1999. Toto hlavní líčení se konalo a na závěr bylo odročeno na 14. 12. 1999. I v tomto dalším případě se hlavní líčení konalo a na závěr bylo odročeno na 18. až 24. 2. 2000. 24. 2. 2000 pak hlavní líčení bylo odročeno na 22. až 29. 3. 2000. Mezitím rozhodoval soud o námitce obžalovaného [redacted], že jsou ve věci vyloučeni soudci.

Od 22. 3. 2000 pak hlavní líčení pokračovalo do 29. 3. 2000 a bylo odročeno na termíny od 12. 5. do 18. 6. 2000. Mezitím byl 6.4. 2000 spis předložen Vrchnímu soudu v Praze pro rozhodování o celkem šesti stížnostech. Spis byl vrácen 5. 5. 2000.

Hlavní líčení od 12. 5. 2000 do 18. 6. 2000 proběhlo, na závěr bylo odročeno na termíny od 18. 8. 2000 do 19. 10. 2000. Hlavní líčení se pak konalo 18. 8. 2000 a když mělo pokračovat 25. 9. 2000 tak se obžalovaný [redacted] nedostavil a bylo zjištěno, že se nachází v psychiatrické léčebně v [redacted]. Proto celý blok hlavních líčení do 19. 10. 2000 byl zrušen. 26. 9. 2000 předseda senátu přibral znalce z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie. 12. 10. 2000 soud obdržel tento znalecký posudek se zjištěním, že z hlediska psychiatrického obžalovaný je schopen se účastnit hlavního líčení, znalci však doporučili vyžádání znaleckého posudku z odvětví kardiologie. 17. 10. 2000 přibral předseda senátu znalce kardiologa a 26. 10. 2000 nařídil hlavní líčení na termíny od 6. 2. 2001 do 22. 2. 2001. 20. 12. 2000 byl spis opět předložen spis Vrchnímu soudu v Praze k rozhodnutí o stížnostech.

Od 6. 2. 2001 probíhalo hlavní líčení do 13. 2. 2001, kdy obžalovaný [redacted] a [redacted] sdělili, že mají chřipku a žádají o odročení řízení. Nejprve byla odvolána hlavní líčení na dny 14. a 15. 2. 2001, 19. 2. 2001 sdělil obhájce obžalovaného [redacted] JUDr. Skopeček, že jak [redacted] tak [redacted] jsou stále nemocní a žádají o odročení hlavního líčení ve dnech 20. - 22. 2. 2001. Soud jim musel vyhovět. 27. 2. 2001 pak bylo nařízeno hlavní líčení na dny od 2. 5. 2001 do 27. 6. 2001.

2. 4. 2001 byl soudu doručen znalecký posudek znalce kardiologa, který uvedl, že z hlediska kardiologického je obžalovaný [redacted] schopen se účastnit hlavního líčení.

V době od 2. 5. 2001 do 20. 6. 2001 probíhalo hlavní líčení, které bylo na závěr odročeno na dobu od 30. 10. 2001 do 8. 11. 2001. 12. 6. 2001 byl spis předložen Vrchnímu soudu v Praze k rozhodnutí o třech stížnostech. Od Vrchního soudu se vrátil 27. 8. 2001.

K hlavnímu líčení dne 30. 10. 2001 se obžalovaný [redacted] nedostavil. Bylo zjištěno, že je hospitalizován v psychiatrické léčebně v [redacted]. Hlavní líčení bylo odvoláno a odročeno na 3. a 4. 1. 2002. Předseda senátu požádal již ustanovené znalce s odvětví psychiatrie a kardiologie, aby obžalovaného opět vyšetřili a původní znalecké posudky doplnili. Dne 28. 11. 2001 znalci psychiatři sdělili, že měli dohodnutý termín vyšetření obžalovaného [redacted] v psychiatrické léčebně v [redacted], na poslední termín bylo zjištěno, že obžalovaný byl z této léčebny již propuštěn. 6. 12. 2001 proto soud přibral další znalce z odvětví psychiatrie a to z Plzně. 19. 12. 2001 sdělil znalec z odvětví kardiologie [redacted], že se na vyzvání obžalovaný [redacted] nedostavil. 26. 12. 2001 sdělil obžalovaný [redacted], že k hlavnímu líčení dne 3. 1. 2002 se nedostaví a připojil lékařskou zprávu. 2. 1. 2002 sdělili nový znalci z odvětví psychiatrie, že obžalovaný [redacted] se na výzvu k nim nedostavil.

Při hlavním líčení dne 3. 1. 2002, ke kterému se obžalovaný [redacted] nedostavil, soud vyloučil ze společného jednání útoky uvedené pod body A, C, D, E obžaloby. Dne 4. 1. 2002 bylo hlavní líčení odročeno na 31. 1. 2002. Usnesením ze dne 9. 1. 2002 přibral soud k podání znaleckého posudku o zdravotním stavu obžalovaného [redacted] znalecký ústav. Na termín hlavního líčení dne 31. 1. 2002 se obžalovaný [redacted] omluvil. 1. 2. 2002 bylo nařízeno hlavní líčení na den 21. 2. 2002. Na tento termín se obžalovaný [redacted] opět nedostavil, omluvil se ze zdravotních důvodů a proto hlavní líčení bylo odročeno na 5. 3. 2002. 1. 3. 2002 muselo být hlavní líčení, které se mělo konat 5. 3. 2002, odročeno na základě zprávy, že obžalovaný [redacted] je v nemocnici. Hlavní líčení bylo nařízeno na 3. 4. 2002.

Hlavní líčení dne 3. 4. 2002 se konalo, obžalovaný [redacted] se dostavil, ihned však odešel, požádal, aby hlavní líčení probíhalo v jeho nepřítomnosti. Po závěrečných řečech bylo

hlavní líčení odročeno na 10. 7. 2002 a v ten den byl také vyhlášen rozsudek. Hlavní líčení bylo odročeno na poněkud na delší časový odstup s ohledem na to, že bylo nutno připravit rozsudek již s tím, aby krátce po vyhlášení rozsudku byl rozsudek písemně vyhotoven a brzy doručen.

Znalecký posudek ústavu o zdravotním stavu obžalovaného [redacted] nebyl do dne vyhlášení rozsudku vypracován. Soud bez ohledu na to rozhodl, protože znalecký posudek byl vyžádán jen proto, aby byly vyloučeny obstrukce obžalovaného [redacted], ten však od 3. 4. 2002 již svým chováním nebránil tomu, aby řízení mohlo pokračovat.

Soud v průběhu hlavního líčení vyslechl téměř 200 svědků. Část svědků se vícekrát nedostavovala a bylo jim nutné ukládat pořádkové pokuty. Obžalovaní [redacted], [redacted], [redacted] a [redacted] nedali souhlas k tomu, aby soud mohl přečíst některé protokoly o výsleších svědků podle § 211 odst. 1 tr. ř.

Z uvedeného je patrno, že soud pracoval na trestní věci obžalovaných [redacted] a [redacted] soustředěně a snažil se o obžalobě rozhodnout v co nejkratším termínu. Z tohoto hlediska se námitka obžalovaného [redacted], že nebylo respektováno právo obviněného na projednání věci v přiměřené lhůtě jeví jako nedůvodná. K průtahům řízení došlo z důvodu, které byly na straně obžalovaného [redacted], který se opakovaně k hlavnímu líčení nedostavoval a omlouval se ze zdravotních důvodů, podle názoru soudu část těchto omluv mohla být důvodná a část a to především tehdy, kdy se uchýlil do psychiatrických léčeben v [redacted] a v [redacted], šlo z jeho strany o obstrukce. Podle názoru soudu byly tyto obstrukce cílené, směřovaly k tomu, aby se řízení protahovalo a aby mohl argumentovat článkem 6 odst. 1 úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod je skutečně pro soudy v České republice závazná a porušení článku 6 odst. 1 této úmluvy by mohla být důvodem k zastavení trestního řízení pro jeho nepřípustnost. Soud však poukazuje na judikaturu Evropského soudu pro lidská prává, podle které pouze zdržení přičitatelné státu může opravňovat k závěru, že nebyl splněn požadavek „přiměřené lhůty" (rozsudek ve věci Buchholz z roku 1981, A-42, stejně rozsudek ve věci Zimmermann a Stein z roku 1983 A-66, rozsudek ve věci Guincho z roku 1984 A-81). Podle rozsudku ve věci Erkner a Hoffauer z roku 1987 A-117, je chování stěžovatelů objektivním prvkem nepřičitatelným žalovatelnému státu, který je třeba vzít v úvahu při rozhodování o tom, zda došlo k překroční přiměřené lhůty podle článku 6 odst. 1 Úmluvy. Podle rozsudku ve věci Vernillo z roku 1991 A-198 je přiměřenost délky řízení třeba stanovit ve světle okolností každého případu a s přihlédnutím ke kritériím, kterými jsou složitost případu, počínání stran a počínání orgánů projednávajících případ.

Ze všech těchto důvodů dospěl soud k závěru, že nelze mít za to, že ze strany vyšetřovatele a justičních orgánů České republiky došlo k porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv tím, že by záležitost obžalovaného nebyla projednána a rozhodnuta v přiměřené lhůtě. Řízení proto z těchto důvodů nebylo zastaveno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 8 dnů od doručení jeho opisu ke Krajskému soudu v Plzni. O tomto odvolání bude rozhodovat Vrchní soud ČR v Praze. Státní zástupce může odvoláním napadnout rozsudek pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to i v neprospěch obžalovaného, poškozený může podat odvolání toliko v případě, že uplatnil nárok na

náhradu škody, a to pro nesprávnost výroku o náhradě škody, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci. Obžalovaný má právo podat odvolání pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká. Všechny shora uvedené oprávněné osoby mohou napadat rozsudek také proto, že výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházející rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Státní zástupce může ve prospěch obžalovaného podat odvolání i proti jeho vůli, stejně tak proti vůli obžalovaného, jenž je zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo jeho způsobilost k právním úkonům je omezena, může za něho v jeho prospěch podat odvolání též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce.

Ve prospěch mladistvého obžalovaného může i proti jeho vůli podat odvolání i orgán pověřený péčí o mládež, kterému lhůta k podání opravného prostředku běží samostatně.

Odvolání musí být ve lhůtě shora uvedené nebo v další lhůtě 5 dnů k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně také odůvodněno tak, aby bylo patrno, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

V Plzni dne 10. července 2002

Předseda senátu:
JUDr. Petr Poledne
v.r.

Za správnost vyhotovení:
Vendula Vaňková

KRAJSKÝ SOUD 23 V PLZNI